

Raadsman bij politieverhoor

Invloed van voorafgaande consultatie en aanwezigheid van raadslieden op organisatie en wijze van verhoren en proceshouding van verdachten

Lonneke Stevens
Willem-Jan Verhoeven

m.m.v.
T. Blom
H.G. van de Bunt
A.N.J. Korenhof
J.H.J. Verbaan
R.J. Verbeek
P.C. Verloop

Boom Juridische uitgevers
Den Haag
2010

© WODC, 2010, alle rechten voorbehouden / Boom Juridische uitgevers

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor zover het maken van reprografische verveelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (Postbus 3051, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van (een) gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (art. 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means without written permission from the Publisher.

ISBN 978-90-8974-383-1

NUR 824

www.bju.nl

Voorwoord

Bij de start van het project twee jaar geleden wisten we niet precies wat ons te wachten stond. Het onderzoeksdesign en de methoden waren uitgedacht, maar hoe zou het er daadwerkelijk in het onderzoeksveld aan toegaan? De uitbreiding van de bijstand voor verdachten tijdens politieverhoren in de vorm van voorafgaande consultatie en toelating van de raadsman tot het verhoor is geen onomstreden onderwerp. Het experiment leek in het onderzoeksveld eigenlijk alleen maar tegenstanders te kennen. De politie zat niet te wachten op pottenkijkers die het verhoor naar alle waarschijnlijkheid ook nog eens zouden gaan verstoren. De advocatuur daarentegen kon zich niet vinden in de richtlijnen van het experiment zoals uitgewerkt in het protocol, waardoor ze tijdens het verhoor zo goed als ‘gemuilkorfd’ was. Ingrediënten die het slagen van het project in de weg zouden kunnen staan. Niets is minder waar gebleken. Hoewel de standpunten van de politie en de advocatuur ten aanzien van de uitbreiding van de rechtsbijstand van verdachten op veel punten tegenover elkaar bleken te staan is het experiment hierdoor niet geblokkeerd geraakt. Integendeel: het verschil in standpunten heeft tot interessante inzichten geleid over de uitbreiding van de rechtsbijstand van verdachten, de wijze van verhoren door de politie en hoe advocaten hierbij een rol (kunnen) spelen.

Aan een langlopend project als dit hebben veel mensen een bijdrage geleverd. In de eerste plaats was dit project niet geslaagd zonder de medewerking van de Raad voor Rechtsbijstand, de piketcentrale, de vier politiekorpsen en de deelnemers aan de verhoren. Daarom willen wij de Raad voor Rechtsbijstand, de piketcentrale en de korpsen Amsterdam-Amstelland, Rotterdam-Rijnmond, Haaglanden en Midden- en West-Brabant bedanken voor hun medewerking aan het onderzoek. Verder bedanken wij de verhoorders, teamleiders en advocaten voor hun bereidwilligheid met ons te spreken over hun ervaringen met de invoering van de tijdelijke maatregel. Ook zijn wij dank verschuldigd aan de rechteerteams die ons tijdens de observaties zonder terughoudendheid de benodigde informatie verstrekt hebben over de bijgewoonde verhoren. Bij dezen bedanken wij ook het WODC voor het in ons gestelde vertrouwen.

Ook aan het voor u liggende rapport hebben velen een bijdrage geleverd. In de eerste plaats bedanken wij Tom Blom, André Korenhof, Joost Verbaan, Ronald Verbeek en Paul Verloop. Zonder hun inspanningen, ondersteuning en adviezen was het rapport niet tot stand gekomen. Daarnaast bedanken wij studenten criminologie Evita Westmeijer, Danitsja Bosua en Simone Stevelmans voor hun inspanningen bij de dataverzameling, -verwerking en -analyse. Ten

slotte bedanken wij de leden van de begeleidingscommissie (zie bijlage A), onder voorzitterschap van Marc Groenhuijsen, voor hun tijd en nuttige en constructieve bijdragen die zij tijdens efficiënte vergaderingen geleverd hebben.

Rotterdam, 11 november 2010

Lonneke Stevens
Willem-Jan Verhoeven
Henk van de Bunt

Inhoud

Samenvatting	1
1 Inleiding	13
1.1 Aanleiding experiment	13
1.2 Afbakening van het experiment	14
1.3 Centrale onderzoeksvraag en uitwerking in deelvragen	14
1.4 Onderzoeksopzet: de utopie van het experiment	18
1.4.1 Effectevaluatie en onderzoeksdesigns	18
1.4.2 Houdbaarheid van het quasi-experimentele design in de praktijk	22
1.5 Onderzoeksmethoden en technieken: observeren, interviewen en analyses	27
1.5.1 Open observatie: het verslag	28
1.5.2 Gestructureerde observatie: het observatieschema	29
1.5.3 Interbeoordelaarsbetrouwbaarheid	30
1.5.4 Interviews met advocaten, teamleiders en verhoorders	32
1.5.5 Factoranalyse: van verhoortechnieken naar vormen van pressie	33
1.5.6 Multilevel regressieanalyse: kenmerken van verhoren, verdachten en zaken	34
1.6 De basis van het onderzoek: algemene informatie over de bijgewoonde verhoren	36
2 De context van het experiment raadsman bij politieverhoor	39
2.1 Inleiding	39
2.2 De juridische uitgangspunten	40
2.2.1 De procespositie van verdachte en raadsman met betrekking tot het verhoor	40
2.2.2 De normering van de handelwijze van de politie en de rol van de raadsman daarbij	43
2.2.3 De (dubbel)rol van de raadsman en het protocol	46
2.3 Wijzen van verhoor	48
2.3.1 (Buitenlands) onderzoek naar wijzen van verhoren	48
2.3.2 De Nederlandse technieken en strategieën van verhoor	50
2.3.3 Verslaglegging	53
2.4 Britse ervaringen met rechtsbijstand bij het verdachtenverhoor	54
2.4.1 Inleiding	54

2.4.2	De PACE 1984 en de daarbij horende handleiding inzake het verhoor	55
2.4.3	Onderzoek naar effecten van rechtsbijstand	56
2.5	Afsluiting: het experiment in de context	58
3	De raadsman en het verhoor	61
3.1	Inleiding	61
3.2	Aanwezigheid van de raadsman bij het verhoor en voorafgaande consultatie	61
3.3	Wachttijden	63
3.4	De advocaten: piket of gekozen?	65
3.5	Tijdens het verhoor	66
3.5.1	Inleiding	66
3.5.2	Algemeen beeld opstelling raadsman en verhoorders	67
3.5.3	Verstoren van het verhoor	70
3.5.4	Bemoeienis met het verhoor	71
3.6	Conclusies	80
4	Het handelen van de verhoorders	83
4.1	Inleiding	83
4.2	De duur van het verhoor	83
4.3	Van verhoortechnieken naar het gebruik van pressie door verhoorders	85
4.3.1	Gebruik van verhoortechnieken	85
4.3.2	Vier dimensies van pressie	88
4.4	Verschillen in het gebruik van pressie tussen verhoren met en zonder raadsman	93
4.4.1	Opvattingen en verwachtingen van verhoorders en advocaten	93
4.4.2	Gebruik pressie in relatie tot kenmerken van verhoor, verdachte en zaak	96
4.5	De bijdrage van de advocaat aan een transparanter verhoor en het voorkomen van ongeoorloofde pressie	104
4.6	Conclusies	107
5	De verdachte en zijn verklaring	111
5.1	Inleiding	111
5.2	Kennis van de verdachte over zijn positie	112
5.3	Verzoek om bijstand door verdachte	113
5.4	Ervaringen en opvattingen van advocatuur en politie over het gebruik van het zwijgrecht	114
5.5	Verklaringsgedrag van de verdachte en de relatie tot bijstand van de raadsman	116

5.5.1	Beroep op zwijgrecht	116
5.5.2	Verklaringsbereidheid over algemene en persoonlijke zaken	119
5.5.3	Verklaringsbereidheid over delict	121
5.5.4	Bekentenissen	124
5.6	Gebruik zwijgrecht in relatie tot kenmerken van verhoor, verdachte en zaak	127
5.7	(Lange termijn) gevolgen voor de opsporing	133
5.8	Conclusies	135
6	Conclusies over de raadsman bij het politieverhoor	137
6.1	Invloed	137
6.2	Aandachtspunten voor politie en advocatuur	141
6.3	Implicaties	144
	Summary	147
	Literatuur	159
	Bijlage A Samenstelling begeleidingscommissie	167
	Bijlage B Observatieschema	169
	Bijlage C Topiclijsten	173
	Bijlage D Protocol pilot raadsman bij politieverhoor van verdachten	177
	Bijlage E Methodische verantwoording bij het identificeren van dimensies van pressie op basis van de factoranalyse	185
	Bijlage F Methodische verantwoording bij de multilevel analyses van kenmerken van verhoren, verdachten en zaken op gebruik pressie en zwijgrecht	189
	Bijlage G Aanvullende tabellen	195

Samenvatting

Probleemstelling

Decennia lang wordt er al gediscussieerd over de toelating van de raadsman bij het politieke verdachtenverhoor. In juli 2008 is een tweejarig experiment van start gegaan waarbij de advocaat tot het (eerste) politieverhoor toegelaten wordt. Dit rapport doet verslag van het onderzoek naar dat experiment en de bevindingen die we hebben gedaan. Dat de raadsman nu binnen een experimentele situatie bij het politieverhoor wordt toegelaten moet begrepen worden tegen de achtergrond van internationale ontwikkelingen en een aantal strafzaken waarin de verdachte ten onrechte veroordeeld is, mede op basis van een valse bekentenis. Aanleiding zijn de fouten die in de Schiedammer Parkmoord tijdens het vooronderzoek door politie, Openbaar Ministerie en het Nederlands Forensisch Instituut gemaakt zijn en de daarop gebaseerde verkeerde rechtelijke beslissingen. Deze vormden de aanleiding tot het Programma Versterking Opsporing en Vervolgning dat als doel had de waarheidsvinding in strafzaken te optimaliseren. Het programma omvatte maatregelen die enerzijds gericht waren op het verbeteren van de kwaliteit van het politieverhoor en anderzijds op het bevorderen van de transparantie van het politieverhoor. Eén van de maatregelen uit het programma was de invoering van audio dan wel audiovisuele registratie van verhoren in ernstige zaken. In aanvulling op het programma werd bovendien de politieke wens geuit om de advocaat toe te laten tot het politieverhoor. Nadat de Tweede Kamer de motie Dittrich aanvaard had, zegde de minister van Justitie toe tijdelijk een verandering in de procedure van de eerste politieke verdachtenverhoren in te voeren: het 'experiment raadsman bij politieverhoor'.

Het doel van het experiment is te bekijken wat de meerwaarde is van de aanwezigheid van de raadsman op het bevorderen van de transparantie en verificerbaarheid van het verhoor en het voorkomen van ongeoorloofde pressie. De praktische uitwerking van deze doelstelling betreft een tweeledige verandering van de verhoorsituatie: de advocaat wordt toegelaten tot het verhoor én advocaat en verdachte krijgen voorafgaand aan het verhoor de gelegenheid in beslotenheid met elkaar te overleggen. De invoering van deze tijdelijke (experimentele) maatregel geldt voor alle (voltooide) misdrijven tegen het leven gericht, genoemd in Titel XIX Wetboek van Strafrecht in de regio's Amsterdam-Amstelland en Rotterdam-Rijnmond. Ten behoeve van het experiment is het 'protocol pilot raadsman bij politieverhoor van verdachten' opgesteld, dat voorschrijft hoe alle deelnemers aan de verhoren zich zouden moeten opstellen.

Het is belangrijk te vermelden dat raadsman en verdachte volgens het protocol tijdens het verhoor geen contact met elkaar mogen hebben. Daarbij mag de raadsman het verhoor op geen enkele manier verstoren en alleen ingrijpen wanneer het pressieverbod volgens hem overtreden wordt. De advocaat krijgt hiermee dus een passieve rol tijdens het verhoor toebedeeld.

De doelstelling van onderhavig onderzoek is de feitelijke gang van zaken rondom het politieverhoor met voorafgaande consultatie en toelating van raadslieden zo zorgvuldig mogelijk in kaart te brengen. De beschrijving van de feitelijke gang van zaken en de ervaringen van betrokkenen bij het experiment vormen dan ook de kern van het onderzoek. Daarnaast wordt getracht vast te stellen of en in hoeverre de verhoorsituatie verandert door de hierboven besproken aanpassingen. De centrale vraagstelling van het onderzoek luidt:

Hoe verlopen de eerste politieverhoren met voorafgaande consultatie en aanwezigheid van de advocaat en wat zijn feitelijke waarneembare gevolgen van de consultatie en de aanwezigheid op het verloop van het verhoor?

Deze vraagstelling is tot een aantal concrete onderzoeksvragen uitgewerkt. De deelvragen zijn gericht op de drie deelnemers aan de verhoren binnen het experiment: de advocaat, de verhoorders en de verdachte. Het eerste cluster van onderzoeksvragen betreft de beschrijving van de feitelijke gang van zaken van de verhoren waar de raadsman bij geweest is. De nadruk ligt op het handelen van de raadsman en hoe de verhoorders daarop reageren, waarbij het protocol als referentiekader wordt gebruikt. Het tweede cluster van onderzoeksvragen richt zich in het bijzonder op het handelen van verhoorders. De aandacht gaat uit naar de verhoortechnieken die de verhoorders aanwenden, in welke mate ze daarmee druk op de verdachte uitoefenen en of hierin verschillen waargenomen worden tussen verhoren met en zonder advocaat. Daarnaast wordt eveneens gebruik gemaakt van de opvattingen van verhoorders en advocaten over al dan niet bestaande verschillen tussen verhoren met en zonder advocaat. Uiteindelijk ontstaat hierdoor inzicht in de mate waarin de toelating van de advocaat gevolgen heeft voor de wijze waarop de politie verdachten verhoort. Bij het laatste cluster van onderzoeksvragen staat het verklaringsgedrag van de verdachte centraal. Er wordt gekeken naar het beroep op het zwijgrecht, verklaringsbereidheid over het delict en over persoonlijke of algemene zaken en het afleggen van een bekentenis. Daarnaast wordt een vergelijking gemaakt in het gebruik van het zwijgrecht door de verdachte tussen verhoren met en zonder advocaat om zodoende inzicht te krijgen in de gevolgen van de bijstand van de raadsman. In het verlengde hiervan wordt ook gekeken naar mogelijke (toekomstige) gevolgen voor het verzamelen van bewijs in strafzaken.

De antwoorden op deze onderzoeksvragen zijn van belang om gefundeerde conclusies te kunnen trekken aangaande de meerwaarde, zoals gedefinieerd door de minister, van de uitbreiding van de consultatie en de toelating van de advocaat tot het verhoor op de kwaliteit van de waarheidsvinding.

Onderzoeksopzet

De invoering van de experimentele maatregel is gericht op het verkrijgen van inzicht in de mogelijke gevolgen van de uitbreiding van de consultatie en de toelating van de raadsman. In de politieregio's Amsterdam-Amstelland en Rotterdam-Rijnmond is de experimentele maatregel tijdelijk ingevoerd bij moord- en doodslagzaken en de politieregio's Haaglanden en Midden- en West-Brabant zijn gekozen als vergelijkingsregio's. Onderhavig onderzoek heeft als doel zowel de feitelijke gang van zaken rond de invoering van de experimentele maatregel zo gedetailleerd mogelijk in kaart te brengen alsook de mogelijke gevolgen ervan. Bij de verzameling van de gegevens is voor een belangrijk deel gebruik gemaakt van het, vanuit de regiekamer, observeren van de verhoren en alles wat daar omheen gebeurt. In totaal zijn 168 verhoren van 94 verdachten in 70 zaken bijgewoond. Dit vormt als het ware de totale steekproef. Van de 168 verhoren zijn er 69 in Amsterdam-Amstelland bijgewoond, 80 in Rotterdam-Rijnmond, 13 in Haaglanden en 6 in Midden- en West-Brabant. Het is echter niet mogelijk gebleken te achterhalen hoeveel verhoren er in totaal binnen het experiment plaatsgevonden hebben, ofwel hoe groot de populatie van verhoren is. Door middel van twee methoden is de informatie uit de observaties gesystematiseerd. In de eerste plaats zijn de geobserveerde verhoren uitgewerkt tot een verslag waarin het verloop van het verhoor chronologisch beschreven wordt. In de tweede plaats zijn, op basis van een speciaal voor dit onderzoek ontwikkeld observatieschema, kenmerken van verhoren, verdachten en zaken alsook de gebruikte verhoortechnieken gekwantificeerd. Deze kwantitatieve gegevens zijn geanalyseerd met behulp van multilevel (logistische) regressieanalyses. Naast het observeren van de verhoren zijn, gedurende verschillende fasen van het onderzoek, 12 advocaten en 28 opsporingsambtenaren geïnterviewd die bij de geobserveerde verhoren betrokken waren. De interviews zijn gehouden op basis van een topiclijst en in transcripten uitgewerkt waarna ze geanalyseerd zijn. Door het gebruik van verschillende databronnen met bijbehorende analysetechnieken is het onderwerp vanuit verschillende invalshoeken benaderd om een zo compleet mogelijk beeld te kunnen schetsen.

Overzicht empirische bevindingen

De raadsman en het verhoor

Wat betreft de feitelijke gang van zaken rondom het verhoor in de experimentele situatie kunnen enkele belangrijke bevindingen genoemd worden. Zo is in de eerste plaats gebleken dat de raadsman niet bij alle verhoren aanwezig was: ruim een vijfde van de verhoren in Amsterdam-Amstelland en Rotterdam-Rijnmond heeft plaatsgevonden zonder advocaat. Hetzelfde geldt voor het voorafgaand overleg. Verder is geconstateerd dat de afstemming tussen advocaat en politie wat betreft de starttijd van het verhoor behoorlijk goed is te noemen. De 30 minuten wachttijd, zoals vastgelegd in het protocol, blijken daarbij niet meer dan een richtlijn. Op dit punt trad de politie coulant op en wanneer de omstandigheden erom vroegen werd de wachttijd vaak na overleg met de advocaat opgerekt.

Wat betreft de kwaliteit van de aanwezige advocaten kan gesteld worden dat door de deelnemingseisen die aan de advocaten binnen het experiment werden gesteld een bepaalde strafrechtelijke kwaliteit gegarandeerd was. Wel blijkt dat in sommige gevallen gekozen raadslieden zonder duidelijke strafrechtelijke ervaring hebben opgetreden. Ook blijkt het onvermijdelijk dat de dienstdoende advocaat collega's inschakelt om hem te vervangen bij verhindering. Die collega's lijken doorgaans wel uit de strafrechtelijke kring van de dienstdoende advocaat te komen. Hiermee is een zekere kwaliteit gegarandeerd.

De algemene indruk die overheerst is dat de invoering van de experimentele maatregel in relatieve rust is verlopen. Hoogoplopende ruzies hebben zich niet voorgedaan maar wel zijn er irritaties en fricties waargenomen. Die zijn soms het gevolg van onvoldoende kennis of een andere interpretatie van het protocol, soms het gevolg van politiemensen die juist heel strak de hand houden aan het protocol en soms het gevolg van advocaten die meer vrijheid nemen dan het protocol voorschrijft. Voorts lijken veel politiemensen de advocaat toch vooral als een indringer te beschouwen die hen het werken moeilijk maakt. Vanuit de gedachte achter het protocol dat de advocaat niet mag ingrijpen, trekt de politie de meerwaarde van de aanwezigheid van de advocaat in de verhoorkamer bovendien in twijfel. Controleren kan hij net zo goed vanuit de meekijkruimte of door achteraf de opname te bekijken. Op enkele uitzonderingen na hebben de advocaten zich aan de regels van het protocol gehouden. De vrede binnen het experiment lijkt te bestaan bij de gratie van de advocaat die zich aan het protocol houdt. Slechts één advocaat ging volgens de politie te ver en werd verwijderd uit de verhooruimte.

Niettemin zijn er advocaten die zich wel degelijk actiever opstellen tijdens het verhoor dan het protocol voorschrijft. Deze advocaten regelen praktische

zaken, bemoeien zich met het proces-verbaal, verzoeken om overleg, geven advies of wijzen de politie erop dat het pressieverbod wordt overtreden. Wat betreft bemoeienis met het proces-verbaal is van belang dat niet alleen de wijze waarop er wordt geverbaliseerd verschilt (letterlijk of samenvattend, door een typiste of een rechercheur), maar ook het moment waarop. Dit heeft tot gevolg dat de advocaat niet altijd ter plekke opmerkingen kan maken over het proces-verbaal en die kan laten vastleggen. Het protocol schrijft de mogelijkheid tot het maken van opmerkingen bij het proces-verbaal echter wel voor en dit wordt door advocaten als een grote meerwaarde van hun aanwezigheid ervaren.

In een enkel geval neemt de advocaat actief deel aan het verhoor in de vorm van het geven van advies of het verzoeken om overleg. Vaker echter is dat een handeling die de politie stoort in het verhoorproces en waarop dus ook niet altijd welwillend wordt gereageerd. De advocaat grijpt dan ook in op momenten dat een zwijgende of moeizaam verklarende verdachte het moeilijk heeft en de politie de druk aan het opbouwen is. Datzelfde geldt eigenlijk voor het ingrijpen op grond van het pressieverbod. Dat wordt ingeroepen ten aanzien van vragen en opmerkingen van de verhoorders gericht aan zwijgende verdachten. Het is echter onwaarschijnlijk dat op grond van de vaste jurisprudentie de rechter de desbetreffende vragen en opmerkingen van de verhoorders in strijd zal achten met het pressieverbod. De advocaat legt dus zoals verwacht het pressieverbod (te) ruim uit. Dat neemt niet weg dat sommige van die opmerkingen van verhoorders de richting opgaan van misleiding, in die zin dat de juridische werkelijkheid eenzijdig wordt voorgespiegeld.

Het handelen van de verhoorders

Het onderzoek naar het handelen van de verhoorders is vooral gericht op de pressie die verhoorders op verdachten uitoefenen en de mogelijke invloed van de aanwezigheid van de advocaat hierop. Op twee manieren is een inschatting gemaakt van de mate waarin verhoorders pressie gebruiken: de duur van het verhoor en de gebruikte verhoortechnieken. De bevindingen uit dit onderzoek laten zien dat er geen samenhang gevonden is tussen verhoorduur en de aanwezigheid van de advocaat. De advocaat lijkt dus weinig tot geen rol te (kunnen) spelen bij de controle op de totale verhoorduur. Wel is naar voren gekomen dat de advocaat er vooral op toeziet dat er regelmatig pauze gehouden wordt en er dus niet te lang achter elkaar verhoord wordt.

Daarnaast wordt het gebruik van pressie door de politie vastgesteld aan de hand van veertien verhoortechnieken die veel gebruikt worden in verhoren van verdachten van ernstige delicten. Deze verhoortechnieken zijn geselecteerd op basis van internationale literatuur. Gekeken is in welke mate de verhoorders gebruik maken van de verhoortechnieken en hoe de verhoortechnieken gebruikt worden om druk uit te oefenen. Dit maakt niet alleen inzichtelijk óf de politie

pressie gebruikt maar eveneens op welke wijze dat gebeurt. De eerste bevinding is dat de extremere verhoortechnieken als fysieke intimidatie en beloftes beide maar in 4.2% van de verhoren voorgekomen zijn. In de tweede plaats is nagegaan of de verschillende geobserveerde verhoortechnieken geclusterd kunnen worden tot dimensies van pressie. Hieruit is naar voren gekomen dat de politie vier verschillende vormen van pressie gebruikt om verdachten ertoe te brengen een verklaring af te leggen. In de eerste plaats gebruikt de politie een sympathiserende vorm van pressie die geschaard kan worden onder *zachte* pressie. Deze vorm lijkt derhalve juist het wegnemen van pressie te beogen in een poging een gemoedelijke sfeer te creëren waarin de verdachte wordt ‘verleid’ tot het afleggen van een verklaring. Daarnaast maakt de politie gebruik van intimiderende, manipulerende en confronterende pressie, die geschaard kunnen worden onder *harde* pressie. Over het algemeen worden alle vier vormen van pressie weinig gebruikt. Verder is gebleken dat de politie van de vier vormen van pressie gemiddeld genomen het meeste gebruik maakt van het sympathie tonen jegens de verdachte. Het confronteren van de verdachte wordt het minst vaak door de politie gebruikt.

Met betrekking tot de invloed die de advocaat met zijn aanwezigheid kan hebben op het gebruik van pressie bestaat enige discrepantie tussen de opvattingen van de politie, de opvattingen van de advocatuur en wat er daadwerkelijk tijdens de verhoren voorgevallen is. Zo geeft de politie aan dat ze moet wennen aan een advocaat die haar als het ware op de vingers kijkt maar dat dit van tijdelijke aard is. De advocatuur daarentegen verwacht dat hun aanwezigheid wel degelijk als resultaat zal hebben dat tijdens verhoren rustiger aan gedaan zal worden. Volgens de observaties die gedaan zijn, hebben beide partijen gedeeltelijk gelijk. Er zijn geen verschillen gevonden in het gebruik van sympathiserende, confronterende en manipulerende pressie tussen verhoren met en zonder advocaat. Er is daarentegen wel gevonden dat in het geval de advocaat bij het verhoor aanwezig is, de politie minder gebruik maakt van intimiderende pressie dan wanneer er geen advocaat aanwezig is. Daarbij laten de bevindingen zien dat de politie geneigd is de verdachte te intimideren wanneer hij gebruik maakt van zijn zwijgrecht. Hieruit kan opgemaakt worden dat het intimideren van de verdachte een belangrijke strategie is voor de politie in een poging de weerstand van de verdachte te breken. Daarbij kan voorzichtig geconcludeerd worden dat de advocaat door zijn aanwezigheid erop toe kan zien dat dit niet uit de hand loopt.

Op basis van de hiervoor besproken bevindingen is echter lastig vast te stellen in hoeverre de aanwezigheid van de advocaat de transparantie van de verhoorsituatie vergroot en ongeoorloofde pressie kan voorkomen. Dit onderwerp is ter sprake gekomen tijdens de interviews met advocaten en politieambtenaren. Wanneer afgegaan wordt op de meningen van de politie en

de advocatuur blijkt dat beide partijen ook over dit punt verschillend denken. De politie is van mening dat de aanwezigheid van de advocaat geen meerwaarde heeft voor de transparantie van de verhoorsituatie. Wanneer de verhoren audiovisueel opgenomen worden, is alles immers achteraf controleerbaar. De advocaten onderschrijven het belang van de audiovisuele opname maar zien in tegenstelling tot de politie een meerwaarde in de aanwezigheid van de advocatuur. Achteraf uren videomateriaal bekijken is niet aantrekkelijk wanneer je niet naar iets specifiek op zoek bent. Daarbij voorziet de advocatuur logistieke problemen bij het achteraf uitkijken van video-opnamen. Een bijkomend voordeel van de aanwezigheid van de advocaat tijdens het verhoor is dat deze zich kan bemoeien met het proces-verbaal. Dit komt de kwaliteit van het proces-verbaal ten goede, hetgeen uiteindelijk ook van belang zal zijn voor de waardering van het proces-verbaal door de rechter.

Wanneer het gaat om het voorkomen van ongeoorloofde pressie is de advocatuur van mening dat haar aanwezigheid meerwaarde heeft omdat ze kán ingrijpen. Gesteld zou kunnen worden dat voor het tegengaan van ongeoorloofde pressie het achteraf bekijken van video-opnamen in feite te laat is omdat het kwaad dan al geschied is. De politie is daarentegen van mening dat het gebruik van ongeoorloofde pressie uitzonderlijk is. In de gevallen dat ongeoorloofde pressie voorkomt, zal de aanwezigheid van de advocaat inderdaad een meerwaarde hebben. Echter, een maatregel die in wezen gericht is op het voorkomen van uitzonderlijke gevallen zou volgens de politie niet in zijn algemeenheid ingevoerd moeten worden.

De verdachte en zijn verklaring

Uit dit onderzoek is naar voren gekomen dat de verdachte binnen het experiment niet volledig op de hoogte is geweest van zijn rechten op grond van het protocol. Dit als gevolg van het feit dat door de politie niet standaard werd medegedeeld dat de verdachte, indien hij zich met zijn raadsman wilde verstaan, dit aan de verhoorders kon verzoeken. Het is niet duidelijk of het ermee samenhangt, maar het blijkt dat verdachten tijdens verhoren in Amsterdam-Amstelland en Rotterdam-Rijnmond maar in respectievelijk 16% en 12% van de verhoren om overleg of advies hebben gevraagd. Wat betreft de proceshouding van de verdachte lijkt het dat hij sowieso niet bepaald praatgraag is over het delict. In 63% van de verhoren, over alle vier de politieregio's samen, wordt nog wel gepraat over algemene en persoonlijke zaken, maar ten aanzien van het verklaren over het delict is dat maar in 31% van de verhoren het geval. Bekennen doen verdachten nog minder, in 13% van de verhoren. In 50% van de verhoren doet de verdachte een beroep op zijn zwijgrecht. Dit betekende echter niet dat de verdachte dan ook daadwerkelijk niet praatte. Of de raadsman aanwezig is geweest tijdens het verhoor blijkt voorts geen verschil te maken

voor de verschillende categorieën ‘beroep op zwijgrecht’, ‘verklaren over algemene/persoonlijke zaken’, ‘verklaren over delict’ en ‘bekennen’. Een effect van de voorafgaande consultatie wordt alleen gevonden bij de categorie ‘verklaren over algemene/persoonlijke zaken’. De kans dat de verdachte niet praat over zichzelf, zijn hobby’s, het weer, enzovoorts is groter als de advocaat voorafgaand aan het verhoor advies heeft gegeven aan de verdachte. Wat betreft de verhoren met bekende verdachten is nog nader ingegaan op de dynamiek van die verhoren. De raadsman bleek in die verhoren nauwelijks invloed te hebben op de verdachte. Als emotionele, ‘onervaren’ verdachten willen praten, dan praten ze, ook al heeft de raadsman anders geadviseerd.

De invloed van de advocaat op de proceshouding van de verdachte is nader geanalyseerd met multilevel regressieanalyses. Hiertoe is het verklarend gedrag van de verdachte in één variabele gevangen, namelijk de variabele ‘gebruik zwijgrecht’. In 36% van alle verhoren maakt de verdachte gebruik van het zwijgrecht. Daarbij is uit de analyses naar voren gekomen dat de kans dat de verdachte gebruik maakt van zijn zwijgrecht groter is wanneer de raadsman bijstand (zowel in de vorm van consultatie als aanwezigheid) heeft verleend dan wanneer er geen bijstand is verleend. De bevindingen laten tevens zien dat voorafgaande consultatie meer invloed lijkt te hebben dan de aanwezigheid van de raadsman bij het verhoor. Deze bevindingen worden onderschreven door de observaties. Zo is het bijvoorbeeld meermalen voorgekomen dat de verdachte een briefje van de raadsman mee gekregen heeft met daarop ‘zwijgrecht’.

In het licht van de constatering dat de raadsman invloed lijkt te hebben op de proceshouding van de verdachte (uitgedrukt als het gebruik van het zwijgrecht), is het van belang te bezien hoe de politie dit nieuwe gegeven incorporeert in haar werkwijze. Binnen het experiment zelf blijkt niet anders te zijn gewerkt. Voor de toekomst zien de onderzoekers het zwijgen van de verdachte vooral als een uitdaging om beslagen ten ijs te komen in het verhoor. Daarbij wordt ook wel erkend dat er dan misschien langer doorgerechercheerd zal moeten worden. Aan de andere kant wordt opgemerkt dat ook nu al je onderzoek gericht moet zijn op het verkrijgen van bewijs, los van de verdachte. Een mogelijke radicale ommezwaai in werkwijze wordt door niemand echt voorzien.

Al met al kunnen de belangrijkste conclusies als volgt samengevat worden. Geconstateerd is dat een politiek gevoelig onderwerp als de toetreding van de raadsman tot het verhoor relatief geruisloos (tijdelijk) geïmplementeerd is. Daarnaast blijkt de consultatie voorafgaand aan het verhoor de kans te vergroten dat verdachten gebruik maken van het zwijgrecht. Daarbij is de politie meer geneigd ten aanzien van de verdachte een intimiderende ondervragingsmethode in te zetten wanneer hij gebruik maakt van het zwijgrecht. De aanwezigheid van

de advocaat lijkt er juist weer voor te zorgen dat de politie minder intimiderend optreedt naar de verdachte toe. Deze optelsom maakt in wezen duidelijk dat voorafgaande consultatie en toelating van de raadsman tot het verhoor niet los van elkaar gezien kunnen worden. Wanneer voorafgaande consultatie ingevoerd wordt (zoals als gevolg van de uitspraken van het EHRM inzake Salduz en Panovits reeds is gebeurd), ligt het dientengevolge in de rede ten aanzien van het tegengaan van ongeoorloofde druk en eventueel het voorkomen van valse bekentenissen eveneens de raadsman toe te laten tot het verhoor.

Implicaties

Logistiek

Zou het recht op bijstand op grotere schaal worden ingevoerd, dan zijn er voor alle betrokkenen zowel wat betreft denken als doen nog verschillende, belangrijke punten van aandacht. Aandacht verdient onder andere de werkwijze van de politie. Waar de politie voorheen meteen na de aanhouding kon gaan horen, moest nu eerst de piketcentrale worden ingelicht, moest worden gewacht tot de advocaat contact opnam en moest weer worden gewacht totdat de advocaat aanwezig was. Het protocol heeft de wachttijd willen beperken door de richtlijn te hanteren dat na de melding aan de piketcentrale een half uur moet worden gewacht met de start van het verhoor, en dat raadsman en cliënt een half uur met elkaar mogen overleggen. Er mag zonder de advocaat worden begonnen als het onderzoek dat dringend vordert. Het half uur wachttijd veronderstelt dat alle communicatie vlekkeloos verloopt en ook dan is het krap. In de praktijk bleek dan ook dat dit half uur als richtlijn nauwelijks een rol speelde, en dat op het dringend onderzoeksbelang geen beroep werd gedaan. Als de advocaat belde, werd met hem afgestemd binnen welke termijn hij op het bureau aanwezig kon zijn, waarbij over het algemeen zowel politie als advocatuur haar best deed om flexibel te zijn. Slechts als de advocaat niet op de afgesproken tijd aanwezig was, en dat gebeurde niet vaak, werd in enkele gevallen met het verhoor gestart. Ook aan het half uur consultatie werd niet strak de hand gehouden. Vaak werd gewacht totdat de advocaat aangaf klaar te zijn of werd na zo'n drie kwartier eens gevraagd of er afgerond kon worden. Deze soepele opstelling van de politie betekende wel dat er – zoals gezegd – veel moest worden gewacht. De politie kon niet meer haar eigen werksnelheid bepalen maar was afhankelijk van anderen. Dat werd door de politie als ongelukkig ervaren. Eén rechercheur noemt het experiment 'een logistieke ramp'. Op grotere schaal is de politie hier echter al mee geconfronteerd in het kader van de Salduz-consultatie. Een volledig inzicht in de (aard en omvang van de) veranderingen die als gevolg daarvan hebben plaatsgevonden, hebben wij niet.

Naast het wachten (door vooral de politie) voorafgaand aan het verhoor is het mogelijk dat advocaten geconfronteerd gaan worden met wachttijden na afloop van het verhoor. Het betreft hier de mogelijkheid tot het ter plekke maken van opmerkingen over het proces-verbaal. Advocaten hebben aangegeven dit een belangrijke meerwaarde te vinden van hun aanwezigheid tijdens het verhoor. De bevindingen hebben laten zien dat de politie nog geen uniforme wijze heeft van het op schrift stellen van verhoren, en ook het moment waarop geverbaliseerd wordt kan verschillen van verhoor tot verhoor. Wil de mogelijkheid tot het maken van opmerkingen bij het proces-verbaal geëffectueerd worden, dan zal de politie er voor moeten zorgen dat (liefst) tijdens het verhoor iemand meetypt en dat het proces-verbaal aan het einde van het verhoor kan worden uitgedraaid. Lukt dat niet, dan zullen de advocaten na afloop van het verhoor moeten wachten. Zeker in het geval van langdurige verhoren kunnen de wachttijden dan aardig oplopen.

Opsporingsonderzoek

Wordt de raadsman toegelaten tot de eerste fasen van het opsporingsonderzoek, dan zal de politie naar verwachting anders moeten gaan werken. Doorredenerend op de bevindingen uit onderhavig onderzoek kunnen verschillende veranderingen in het opsporingsonderzoek zich in de toekomst manifesteren. In de eerste plaats zal het vanuit logistiek oogpunt simpelweg moeilijk worden om via de verhoren tijdens de eerste fasen van het opsporingsonderzoek zo snel mogelijk na de aanhouding informatie uit de verdachte te krijgen. Een omslag in het denken over de plaats van de verklaring van de verdachte in het opsporingsonderzoek lijkt hierdoor onvermijdelijk. Die verklaring heeft nu een zeer centrale rol. Uit de interviews kwam naar voren dat hierover ten tijde van het experiment nog niet anders gedacht werd door opsporingsambtenaren. Het feit dat verdachten vaker gebruik maken van het zwijgrecht vormt voor de meeste verhoorders geen aanleiding om anders over de centrale rol van verklaringen te gaan denken. Het zwijgen van de verdachte wordt eerder als een uitdaging gezien om nog beter te gaan verhoren. De vraag is echter of die houding realistisch is en op den duur niet zal leiden tot frustratie en verspilling van onderzoekstijd. Drie dagen inverzekeringstelling om tevergeefs een zwijgende verdachte aan het praten te krijgen kunnen ook anders worden besteed.

Een bijkomend punt is de opstelling van de advocaat tijdens het verhoor. Uit dit onderzoek is naar voren gekomen dat verhoren, ondanks de ingrijpende verandering van de experimentele maatregel, in betrekkelijke rust zijn verlopen. Gezien de uitwerking van het protocol, waardoor de advocaat als het ware ‘gemuilkorfd’ was, lijkt dit eerder een door het strakke protocol gewapende vrede te zijn geweest. Het is nog maar de vraag of de raadsliden zich even

passief op zullen stellen wanneer de uitbreiding van de bijstand breder ingevoerd wordt. Een minder passieve rol van de advocaat zou de processtrijd tussen advocatuur en politie over het verloop van het verhoor en het opgemaakte proces-verbaal kunnen verschuiven van de rechtszitting naar het verhoor. Mogelijk verzet de politie zich tegen deze ontwikkeling door minder in het verdachtenverhoor te investeren, waardoor het verhoor tijdens de eerste fasen van het opsporingsonderzoek minder belangrijk zal worden. De consequentie hiervan zou kunnen zijn dat de politie moet investeren in andere opsporingsmethoden. Aan de andere kant is het evenwel mogelijk dat de politie, in het geval de processtrijd zich naar het verhoor verplaatst, juist meer investeert in het verhoor tijdens de eerste fase van het opsporingsonderzoek om zodoende de 'strijd' met de advocaat aan te kunnen gaan.

De ervaringen in Engeland hebben laten zien dat de politie daar zich minder is gaan richten op de verklaring van de verdachte en meer op het verzamelen van informatie door middel van bijzondere opsporingsmethoden. Kortom betekent dat, langer doorrechercheren voordat een verdachte wordt aangehouden en minder gefocust zijn op het verkrijgen van een verklaring van die verdachte. Hoe het in Nederland zal varen met eventuele veranderingen in het opsporingsonderzoek zal de toekomst uit moeten wijzen.

Als laatste kan aangestipt worden dat er inmiddels een nieuwe situatie is ontstaan naar aanleiding van jurisprudentie van het EHRM en de HR. Het is interessant te bezien in welke mate de conclusies uit dit onderzoek stand houden in de context van die ontwikkelingen. Met andere woorden: in hoeverre hebben we te maken met blijvende effecten? Dit zal over enkele jaren moeten blijken en het laatste woord over de uitbreiding van het bijstandsrecht tijdens verdachtenverhoren zal zeker nog niet gesproken zijn.

1 Inleiding

1.1 Aanleiding experiment

In Nederland heeft de verdachte niet het recht zich tijdens het politieverhoor te laten bijstaan door een raadsman.¹ Niettemin wordt over de wenselijkheid daarvan al zo'n halve eeuw gediscussieerd.² Voorstanders van het recht op bijstand tijdens het verhoor stellen dat de aanwezigheid van de raadsman noodzakelijk is voor de verdachte om een zinvolle inhoud te kunnen geven aan zijn autonome procespositie. Daarnaast vormt de raadsman een waarborg tegen de door politie uitgeoefende ongeoorloofde pressie. Tegenstanders leggen de nadruk op het belang van de waarheidsvinding in die eerste fasen van het strafrechtelijk onderzoek en menen dat een bij het verhoor aanwezige raadsman de waarheidsvinding te zeer belemmert.³

Dat de raadsman nu binnen een experimentele situatie wordt toegelaten tot de verhoorruimte moet worden begrepen tegen de achtergrond van het falen van justitie en politie in de Schiedammer Parkmoord, de zaak waarin een man in eerste en tweede aanleg ten onrechte werd veroordeeld, mede op basis van zijn eigen valse bekentenis. Uit deze dwaling kwam het Programma Versterking Opsporing en Vervolg (PVOV) voort dat als doel heeft het optimaliseren van de waarheidsvinding in strafzaken. Het programma stelde in dat kader het audio dan wel audiovisueel registreren van verhoren in ernstige zaken verplicht, en stelde bovendien dat nagedacht diende te worden over de vraag of de advocaat tot het verhoor moet worden toegelaten.⁴ Als vervolgens tweede Kamerlid Dittrich een (tweede) motie indient over het toelaten van de raadsman bij het politieverhoor in geval van verdenking van een levensdelict,⁵ en de minister van

-
- 1 In het rapport zullen wij gebruik maken van de term 'raadsman' alsmede van de term 'advocaat'.
 - 2 Vergelijk Spronken 2001, p. 107. Zie ook Fijnaut 1987.
 - 3 Vergelijk Stevens 2005, p. 62.
 - 4 Programma Versterking Opsporing en Vervolg, november 2005, onder andere te downloaden via http://www.om.nl/actueel/archief_strafzaken/schiedammer/@143544/rapport_versterking/.
 - 5 Motie van 25 oktober 2006, Kamerstukken II 2006/07, 30 800 VI, nr. 14: de motie houdt in dat over wordt gegaan tot invoering van een tijdelijk systeem waarbij de advocaat wordt toegelaten bij het eerste politieverhoor in zaken waarbij de verdachte wordt beschuldigd van een levensdelict. Zie voor de eerste motie Kamerstukken 30 300 VII, nr. 142.

Justitie toezegt die motie uit te voeren, is het begin van ‘het experiment raadsman bij politieverhoor’ daar.⁶

1.2 Afbakening van het experiment

De raadsman wordt tot het verhoor toegelaten in de politieregio’s Amsterdam-Amstelland en Rotterdam-Rijnmond. Alle verhoren binnen die regio’s worden audiovisueel geregistreerd. Als vergelijkingsregio wordt de regio Haaglanden aangewezen, en later nog de regio Midden- en West-Brabant (zie hierover paragraaf 1.4.2). Ook in die regio’s geldt het vereiste van audiovisuele registratie. Het experiment heeft betrekking op alle misdrijven tegen het leven gericht, genoemd in Titel XIX Wetboek van Strafrecht (Sr). Vereist is wel dat het gaat om een voltooid levensdelict en niet ‘slechts’ een poging tot of voorbereiding van. Medeplichtigheid aan een levensdelict valt in beginsel niet onder het experiment, tenzij de officier van justitie anders bepaalt.⁷ Op grond van het voor het experiment opgestelde protocol wordt de raadsman toegelaten tot het eerste *inhoudelijke* politieverhoor van de verdachte en wordt hij vervolgens door de recherche eveneens uitgenodigd voor het bijwonen van de vervolghoren. Het verhoor dat voorafgaat aan de inverzekeringstelling wordt niet gezien als inhoudelijk verhoor.

Het doel van het experiment is ‘te bezien wat de waarde is van de aanwezigheid van de raadsman bij het verhoor in het licht van de maatregelen [de maatregelen in het kader van het PVOV, *auteurs*] en de daaraan ten grondslag liggende redenen (o.a. bevorderen transparantie en verifieerbaarheid van het verhoor alsmede het voorkomen van ongeoorloofde pressie)’, zo blijkt uit de brief van de minister van mei 2007.⁸ Nog niet genoemd in de brief, maar in de uiteindelijke uitvoering wel een belangrijk kenmerk van het experiment, is het recht op consultatie van de verdachte voorafgaand aan het verhoor. Zowel de aanwezigheid van de raadsman tijdens het verhoor als zijn advies voorafgaand aan dat verhoor zijn derhalve onderwerp van dit onderzoek.

1.3 Centrale onderzoeksvraag en uitwerking in deelvragen

Het debat over de wenselijkheid van de raadsman bij het politieverhoor kent een lange geschiedenis. De posities die daarbij worden ingenomen – grof genomen

6 Brief van minister van Justitie van 11 december 2006, Kamerstukken II 2006/07, 30 800 VI, nr. 30.

7 Kamerstukken II 2006/07, 30 800 VI, nr. 113, en het protocol, zie http://www.advocatenorde.nl/newsarchive/Protocol_Raadsman_politieverhoor.def.pdf.

8 Brief van 1 mei 2007 inzake de voortgang van het programma Versterking Opsporing en Vervolging, Kamerstukken II 2006/07, 30 800 VI, nr. 86, p. 4.

waarheidsvinding ‘tegenover’ het belang van de verdediging – lijken elkaar nooit te kunnen naderen. Belangrijk onderdeel van het onderzoek is dan ook inzichtelijk te maken hoe de verschillende partijen omgaan met de nieuwe situatie. Daartoe wordt de feitelijke gang van zaken rondom de toelating van raadslieden bij het politieverhoor zo zorgvuldig mogelijk in kaart gebracht. Het gaat daarbij niet om het reproduceren van bestaande percepties en weerstanden, maar om het concreet optekenen van *ervaringen* van personen die betrokken zijn bij het experiment. Deze beschrijving vormt de kern van het onderzoek. Daarnaast wordt getracht uitspraken te doen over wat de *gevolgen* zijn voor de verhoorsituatie wanneer de advocaat wordt toegelaten tot de eerste politieverhoren. Hierbij kunnen de opgetekende ervaringen inzicht verschaffen in de condities waaronder de maatregel al dan niet invloed zal hebben. Het betreft hierbij twee aspecten: de samenhang tussen de aanwezigheid van de raadsman (en het voorafgaande overleg) en het gedrag van de verhoorders enerzijds, en het gedrag van de verdachte anderzijds. De centrale vraagstelling van dit onderzoek luidt dan als volgt:

Hoe verlopen de eerste politieverhoren met voorafgaande consultatie en aanwezigheid van de advocaat en wat zijn feitelijke waarneembare gevolgen van de consultatie en de aanwezigheid op het verloop van het verhoor?

Bovenstaande algemene vraagstelling is tot een aantal concrete onderzoeksvragen uitgewerkt. Voordat deze deelvragen zullen worden behandeld wordt echter eerst in hoofdstuk 2 de achtergrond geschetst die schuilgaat achter de bovenstaande algemene vraag. Die context, in paragraaf 1.4.1 hierna en verder in hoofdstuk 2, is van belang voor het interpreteren van de resultaten van het onderzoek.

De deelvragen zijn opgehangen aan de drie deelnemers van het experiment: de advocaat, de verhoorders en de verdachte. Deze vragen zullen worden behandeld in de respectievelijke hoofdstukken 3, 4, en 5. In hoofdstuk 3 wordt de feitelijke gang van zaken beschreven van de verhoren waar de raadsman aanwezig is. De focus ligt daarbij op het handelen van de raadsman en hoe daarop wordt gereageerd door de verhoorders en de verdachte. Het protocol dat voorschrijft hoe alle deelnemers zich zouden moeten opstellen, wordt daarbij gebruikt als referentiekader.

De volgende onderwerpen/deelvragen komen aan bod:

- a. Advies en aanwezigheid advocaat. Is de advocaat steeds tijdig aanwezig? Hoe vaak komt het voor dat er geen advocaat aanwezig is tijdens een verhoor? Hoe vaak is er sprake van consultatie voorafgaand aan het verhoor?
- b. Wachttijden en starten met verhoor. Moet er vaak worden gewacht op de advocaat; hoe lang wordt er gewacht? Hoe vaak en in welke gevallen wordt (op grond van het dringend onderzoeksbelang) het eerste politieverhoor in een zaak gestart zonder aanwezigheid van de advocaat en in hoeveel gevallen komt de advocaat daar later alsnog bij?
- c. Gaat het om een piketadvocaat of een gekozen raadsman?
- d. Kennis van het protocol. In hoeverre hebben de betrokkenen (verhoorders en advocaten) kennis van de reglementering die door de minister is gegeven en van het protocol dat verdere, concrete voorschriften levert?
- e. Opstelling advocaat en verhoorders. Hoe en in welke gevallen speelt/grijpt de advocaat tijdens het politieverhoor in; wat is de reactie van de politie daarop? Hoe vaak en in welke gevallen stelt de raadsman dat er sprake is van ongeoorloofde pressie? Hoe en in welke gevallen staat de rol van de advocaat tijdens het verhoor in de verhoorkamer ter discussie? Hoe vaak en in welke gevallen en met welke redenen wordt de advocaat uit de verhoorkamer verwijderd?

Wordt in hoofdstuk 3 reeds beschreven hoe de verhoorders reageren op bepaald handelen van de raadsman, in hoofdstuk 4 staat hun eigen positie en handelen centraal: hoe voeren zij het verhoor uit? Daarbij wordt aandacht besteed aan de verhoortechnieken die de verhoorders aanwenden in de verhoren waarbij de advocaat aanwezig is, en zullen die verhoren voor wat betreft verhoortechnieken worden vergeleken met de verhoren waarbij geen advocaat aanwezig is geweest. Het gaat in dit hoofdstuk dus om de verschillen tussen verhoren met en verhoren zonder raadsman. Zo kan worden vastgesteld of de aanwezigheid van de advocaat gevolgen heeft voor de wijze waarop de politie verdachten verhoort. Ook de verhoorders zelf, evenals de advocaten, komen aan het woord over hun opvattingen inzake de verschillen tussen verhoren met en zonder raadsman.

De volgende deelvragen komen aan bod:

- f. Wat is de duur van het verhoor bij de verhoren met advocaat? In hoeverre verschilt de duur van het verhoor tussen verhoren met en zonder de advocaat?

- g. In hoeverre verschillen de verhoortechnieken en daaruit voortkomende (ongeoorloofde) pressie tussen de verhoren met en zonder de advocaat?
- h. In hoeverre draagt de aanwezigheid van de advocaat naar het oordeel van verhoorders en advocaten bij aan het tegengaan van (ongeoorloofde) pressie en aan een transparantere verhoorsituatie?

Als laatste betrokkene wordt de verdachte behandeld. Hoofdstuk 5 omvat in de eerste plaats een beschrijving van de houding van de verdachte binnen het experiment. Hoe stelt de verdachte zich op als er een advocaat aanwezig is tijdens het verhoor en/of als hij van die advocaat voorafgaand advies heeft gekregen? In de tweede plaats zal de proceshouding van verdachten binnen het experiment worden vergeleken met de proceshouding van verdachten bij verhoren zonder advocaat. Zit daarin verschil? In het verlengde daarvan zal aandacht worden besteed aan de meer algemene vraag wat de gevolgen van de aanwezigheid van de raadsman zijn, of zouden kunnen zijn, voor het verzamelen van bewijs in strafzaken. Al deze vragen, opgesplitst in de hiernavolgende deelvragen, staan centraal in hoofdstuk 5.

- i. Zijn de verdachten op de hoogte van de feiten waarvan ze worden verdacht en van hun (procedurele) rechten?
- j. In hoeveel gevallen verzoekt de verdachte om tussentijds overleg met de raadsman en in hoeveel gevallen wordt hiermee ingestemd?
- k. Proceshouding verdachte. In hoeveel gevallen beroept de verdachte zich op zijn zwijgrecht? In welke mate zijn verdachten bereid te verklaren over het delict en over persoonlijke of algemene zaken? In hoeveel gevallen legt de verdachte een bekentenis af en om wat voor soort zaken gaat het in die gevallen?
- l. In hoeverre verschilt het afleggen van verklaringen (algemeen/persoonlijk en over het delict) en bekentenissen door verdachten tussen verhoren met en zonder advocaat?
- m. In hoeverre verschilt gebruikmaking van het zwijgrecht door de verdachten tussen verhoren met en zonder advocaat?
- n. Wat zijn de gevolgen voor het verzamelen van bewijsmiddelen en de voortgang van het vooronderzoek? In hoeverre verandert het verloop van het opsporingsonderzoek, in het bijzonder ten aanzien van het gewicht en de betekenis van het verdachtenverhoor daarin?

1.4 Onderzoeksofzet: de utopie van het experiment

1.4.1 Effectevaluatie en onderzoeksdesigns

De opbouw van de onderzoeksvragen laat zien dat toegewerkt wordt naar het beantwoorden van de vraag in welke mate de aanwezigheid van de advocaat het politieverhoor verandert en op welke manier. Het gaat hierbij in het bijzonder om veranderingen in het gedrag van de verdachte en de verhoorders. Met dit onderzoek⁹ trachten we te achterhalen wat de invloed is van een (veranderd) beleidsprogramma (hier de experimentele maatregel ‘raadsman bij het eerste politieverhoor’). Dit kan ook wel aangeduid worden als een effectevaluatie.¹⁰

Er bestaat een levendige discussie over wat een goede manier is om een effectevaluatie uit te voeren. Enerzijds bestaat er de traditie van het experimentele onderzoek.¹¹ Hierbij wordt een onderzoeksdesign gekozen waarbij de nadruk ligt op de interne validiteit. Dit betreft de zekerheid waarmee waargenomen veranderingen in de beleidspraktijk daadwerkelijk toegeschreven kunnen worden aan het beleidsprogramma, wat maakt dat het ook wel effectmeting genoemd wordt. De nadruk ligt op het controleren van de onderzoekssetting aangezien mogelijke externe versturende factoren (alternatieve oorzaken) buitenspel gezet dienen te worden. De laatste jaren wordt in Nederland steeds vaker gekozen voor een experimenteel onderzoeksdesign om justitieel interventiebeleid te evalueren.¹² Zo ook in beginsel voor dit onderzoek.

Om het belang van controle over de onderzoekssetting te verduidelijken, wordt kort ingegaan op de basisprincipes van het ‘klassiek’ experimentele onderzoeksdesign. Bij effectevaluaties worden causale beweringen gedaan over de invloed van beleidsmaatregelen.¹³ Bij causale beweringen gaat het om oorzaak-gevolgrelaties. Een beleidsmaatregel wordt effectief verondersteld wanneer het de *oorzaak* is van waargenomen veranderingen in de afhankelijke variabele(n) waarmee het *gevolg* in de beleidspraktijk tot uitdrukking gebracht wordt. Om dit soort veronderstellingen te mogen maken, is het van belang dat de beleidsmaatregel de enige mogelijke oorzaak is voor de waargenomen

9 We hanteren in deze rapportage een onderscheid tussen de implementatie van de experimentele maatregel ‘raadsman bij politieverhoor’ en de dataverzameling die wij als onderzoekers verricht hebben. Wanneer het de implementatie betreft zal gesproken worden over ‘het experiment’. In het geval bedoeld wordt op de activiteiten uitgevoerd door de onderzoekers zal gesproken worden over ‘het onderzoek’.

10 Zie Fischer 2008.

11 Zie hiervoor onder andere Bennet 1996; Campbell & Stanley 1966; Cook & Campbell 1979; Farrington, Gottfredson, Sherman & Welsh 2002; Farrington & Welsh 2005.

12 Zo blijkt uit het themanummer voor het Tijdschrift van Criminologie 49/1 en uit de speciale uitgave van het Journal of Experimental Criminology 3/2.

13 Shadish, Cook & Campbell 2002.

veranderingen. Dit betreft de kwestie van interne validiteit. Een experimenteel onderzoeksdesign maakt een hoge interne validiteit mogelijk omdat het gebruik maakt van een gecontroleerde onderzoekssetting. Het doel is de beleidsmaatregel als enige oorzaak te isoleren zodat externe verstorende factoren (alternatieve oorzaken) geen invloed kunnen uitoefenen op de afhankelijke variabelen.

Om met enige zekerheid uitspraken te kunnen doen over oorzaak en gevolg moet het onderzoeksdesign aan een aantal voorwaarden voldoen. De basis van een experimenteel onderzoeksdesign betreft de vergelijking tussen een *experimentele groep* en een *controlegroep*. Hierbij wordt de experimentele groep blootgesteld aan een interventie (hier de experimentele maatregel ‘raadsman bij het eerste politieverhoor’) en de controlegroep niet. Bij het ‘klassiek’ experimentele onderzoeksdesign vindt de indeling in de experimentele groep en de controlegroep plaats op basis van toeval (randomisatie). Wanneer de omvang van de groepen voldoende groot is, resulteert randomisatie in vergelijkbare groepen en zullen overige (niet gemeten) factoren, die mogelijk de afhankelijke variabelen beïnvloeden, in beide groepen gelijk zijn.¹⁴ Op deze manier is de interventie het enige dat verschilt tussen de experimentele groep en de controlegroep. Daarnaast wordt door middel van een voormeting en een nameting bij zowel de experimentele groep als bij de controlegroep de verandering in de afhankelijke variabelen gemeten. Het effect van een interventie wordt uiteindelijk verkregen door de veranderingen in de afhankelijke variabelen in de experimentele groep te vergelijken met die in de controlegroep. Omdat de groepen gelijk zijn op andere factoren, kan het verschil in verandering toegewezen worden aan de interventie en zou dit dan het ‘netto’ effect van de ingevoerde beleidsmaatregel genoemd kunnen worden.

In tegenstelling tot de medische wetenschappen, waar experimenteel onderzoek eerder regel dan uitzondering is, is het hierboven beschreven klassiek experimentele onderzoeksdesign op het terrein van het justitieel interventiebeleid vaak moeilijk uitvoerbaar.¹⁵ Niet in de laatste plaats omdat de ‘werkelijke’ beleidspraktijk zich in de meeste gevallen niet leent voor gerandomiseerde experimenten. Een vaak gebruikt algemeen argument is dat de sociale werkelijkheid zich niet laat manipuleren. Daarnaast vinden er eveneens ethische discussies plaats wanneer het gaat om experimenteren met interventies in de strafrechtspleging. Hierbij worden juridische basisprincipes als het gelijkheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel als argumenten tegen het gebruik van experimenten aangedragen.¹⁶ Het gevolg is dat er gekozen wordt voor een minder ‘streng’ onderzoeksdesign dat gelijkenis toont met het klassiek

14 Farrington & Welsh 2005.

15 Van der Laan, Busschbach & Bijleveld 2007.

16 De Roos 2007.

experimentele design. Het basisprincipe van gerandomiseerde verdeling over de experimentele groep en de controlegroep wordt vaak als eerste criterium overboord gezet bij experimenten in de beleidspraktijk. In plaats van gerandomiseerde indeling kan dan gebruikt gemaakt worden van *matching*. Het matchen van een controlegroep aan een experimentele groep kan op verschillende manieren gedaan worden, maar het doel is de controlegroep op relevante kenmerken overeen te laten komen met de experimentele groep.¹⁷ Er wordt dan niet meer gesproken van het klassiek experimentele onderzoeksdesign maar van een quasi-experimenteel onderzoeksdesign.¹⁸ Soms wordt er, in plaats van gerandomiseerde indeling of aan de hand van *matching*, gebruik gemaakt van bestaande groepen. In dat geval wordt er ook wel gesproken van ‘natuurlijke’ experimenten.¹⁹ Het is evenwel mogelijk om de indeling in experimentele groep en controlegroep bij bestaande groepen dusdanig te kiezen dat beide groepen enkele overeenkomstige kenmerken hebben.²⁰

Het uitgevoerde experiment betreft in beginsel een quasi-experimenteel onderzoeksdesign waarbij politieregio’s als bestaande groepen gebruikt worden. Twee politieregio’s (Amsterdam-Amstelland en Rotterdam-Rijnmond) zijn aangewezen als de experimentele groepen. In die regio’s wordt de experimentele maatregel ‘raadsman bij het eerste politieverhoor’ ingevoerd. Een derde politieregio (Haaglanden) is aangewezen als de vergelijkingsgroep. Zowel in de experimenteerregio’s als in de vergelijkingsregio worden politieverhoren bijgewoond voordat de experimentele maatregel ingevoerd wordt en na de invoering van de maatregel. Hiermee wordt een quasi-experimenteel onderzoeksdesign verkregen met een voor- en nameting waarbij de politieregio’s als bestaande groepen dienst doen als experimentele groep en als vergelijkingsgroep.²¹

Naast de hiervoor besproken experimentele aanpak voor een effectevaluatie bestaat er een meer verdiepende aanpak die ook wel ‘realistic evaluation’

17 Dit betreft kenmerken waarvan verwacht wordt dat ze samenhangen met de afhankelijke (output) variabelen en daarmee alternatieve oorzaken zijn van gevonden verschillen in output variabelen tussen experimentele en controlegroep. Zie bijvoorbeeld Rossi, Lipsey & Freeman 2004.

18 Campbell & Stanley 1966; Cook & Campbell 1979.

19 Bruinsma & Weisburd 2007.

20 In het geval van een quasi-experimenteel onderzoeksdesign met gebruik van bestaande groepen wordt in plaats van controlegroep ook wel gesproken van vergelijkingsgroep. Strikt genomen is het niet mogelijk om een effect aan te tonen waarbij het minder gaat om controle maar meer om een vergelijking. In dit rapport wordt de term vergelijkingsgroep(regio) gehanteerd.

21 In de volgende paragraaf zal ingegaan worden op de beperkingen van de gekozen indeling in groepen en de houdbaarheid van het quasi-experimentele design voor het onderzoek.

genoemd wordt.²² Binnen deze aanpak wordt benadrukt dat de externe validiteit, die bij experimenteel onderzoek vaak minder aandacht krijgt, even belangrijk is als de interne validiteit. Bij externe validiteit gaat het om de mate waarin de bevindingen van een effectevaluatie in een bredere context gebruikt kunnen worden. Gezien het thema van dit onderzoek kan hierbij onder andere gedacht worden aan geldigheid van de resultaten in andere politieregio's, bij andere delictsoorten of in andere tijden. Daarnaast wordt binnen deze aanpak het belang van de beleidscontext²³ en de programmatheorie²⁴ benadrukt. Volgens deze benadering zijn het juist de externe (storende) factoren, waarvan bij een experimenteel design gecontroleerd wordt op de invloed die ze mogelijk hebben, die inzicht kunnen bieden in waarom een bepaalde beleidsmaatregel al dan niet tot het gewenste effect kan leiden. De aanpak van realistic evaluation benadrukt hierbij het belang van de sociale en gedragsmechanismen die bepalen of en in welke mate een beleidsinterventie effect heeft.²⁵ Dit kan bijvoorbeeld gerealiseerd worden door niet alleen dossiers en beleidsstukken te analyseren om in kaart te brengen hoe de beleidsinterventie tot stand gekomen is maar daarnaast eveneens betrokkenen te interviewen.

Realistic evaluation richt zich dus meer op mogelijke verklaringen waarom een bepaald effect van een beleidsinterventie waargenomen zal worden in plaats van het vaststellen van dat effect. Het gaat daarbij in feite om de inschatting hoe waarschijnlijk het is dat een bepaalde aanpassing in het beleid tot het gewenste resultaat zal leiden. Het is dus van belang te weten hoe actoren, die met de beleidsinterventie geconfronteerd worden, zullen reageren op de verandering. Het gaat dan veel meer om informatie over in hoeverre de actoren op de hoogte zijn van de veranderingen en in hoeverre de actoren de veranderingen accepteren en kunnen uitvoeren. Het heeft met andere woorden dan ook meer te maken met de processen die spelen bij de invoering en uitvoering van de maatregel. In het vervolg zal naar deze aanpak verwezen worden als procesevaluatie. Om gegevens over de acceptatie en uitvoering te relateren aan het mogelijke effect van een beleidsinterventie wordt gebruik gemaakt van de inzichten in sociale en gedragsmechanismen. Op deze manier kunnen verwachtingen geformuleerd worden over de condities waaronder een bepaalde beleidsinterventie verwacht wordt resultaat te hebben en onder welke condities niet.

22 Zie hiervoor onder andere Pawson & Tilley 1994; Pawson & Tilley 1996; Pawson & Tilley 1997.

23 Zie hiervoor Pawson 2006.

24 Zie hiervoor Leeuw 2003; Pawson & Klein Haarhuis 2005.

25 Pawson 2006.

1.4.2 Houdbaarheid van het quasi-experimentele design in de praktijk

Voordat ingegaan wordt op de knelpunten waarmee we tijdens het onderzoek geconfronteerd zijn, wordt eerst aandacht besteed aan de keuze voor de initiële indeling in experimentele en vergelijkingsgroep. De keuze om Amsterdam-Amstelland en Rotterdam-Rijnmond beide in de experimentele groep op te nemen is vanuit het oogpunt van een quasi-experimenteel onderzoeksdesign ongelukkig te noemen. Algemeen kan gesteld worden dat beide politieregio's, qua omvang en de mate en soort van criminaliteit waarmee ze geconfronteerd worden, afwijken van de andere politieregio's in Nederland. Dit geldt ook voor de aantallen voltooide levensdelicten die ver boven enige andere politieregio in Nederland liggen.²⁶ Met de keuze om in zowel Amsterdam-Amstelland als Rotterdam-Rijnmond de experimentele interventie uit te voeren zal de experimentele groep, naast de invoering van de maatregel, op vele andere (niet gemeten) factoren verschillen van de vergelijkingsgroep Haaglanden. Veel van die factoren zullen de afhankelijke variabelen eveneens beïnvloeden en kunnen onmogelijk allemaal naar behoren gemeten worden om er tijdens de analyse rekening mee te kunnen houden. Het is bijvoorbeeld niet ondenkbaar dat Amsterdam-Amstelland en Rotterdam-Rijnmond eigen handelwijzen ontwikkeld hebben om de grote aantallen voltooide levensdelicten te onderzoeken. Ook zal er binnen Amsterdam-Amstelland en Rotterdam-Rijnmond meer ervaring zijn in het onderzoek naar voltooide levensdelicten. Daarnaast is het bekend dat Amsterdam-Amstelland te maken heeft met veel liquidatiezaken. Wellicht dat in dit soort strafzaken specifieke manieren van verhoren toegepast worden. Als er op deze aspecten al overeenkomsten bestaan tussen politieregio's dan zouden die bestaan tussen Amsterdam-Amstelland en Rotterdam-Rijnmond en niet tussen Amsterdam-Amstelland en Rotterdam-Rijnmond enerzijds en Haaglanden anderzijds. Door zowel Amsterdam-Amstelland als Rotterdam-Rijnmond in de experimentele groep in te delen wordt vergelijking met andere regio's vanuit het oogpunt een effect van de experimentele maatregel vast te stellen nagenoeg onmogelijk.²⁷

In de vorige paragraaf is reeds aangegeven dat voor de opzet van dit onderzoek in beginsel gekozen is voor een quasi-experimenteel design. Al snel na de start van het experiment, maar ook gedurende het experiment, werd duidelijk dat het quasi-experimenteel onderzoeksdesign niet gerealiseerd ging

26 Nieuwbeerta & Leistra 2007; Smit & Nieuwbeerta 2007.

27 Vanuit het oogpunt van een effectevaluatie en een daarbij passend quasi-experimenteel onderzoeksdesign had het voor de hand gelegen om Amsterdam Amstelland te vergelijken met Rotterdam Rijnmond. In die opzet zou een van de politieregio's de experimentele groep zijn waar de advocaat bij het verhoor toegelaten wordt terwijl de andere politieregio de controlegroep zou zijn.

worden. In eerste instantie is geprobeerd om gaandeweg oplossingen te bieden voor de knelpunten met het design. Dit is niet ideaal wanneer in beginsel juist gekozen is voor een sterk gecontroleerde aanpak. Elke aanpassing aan het initiële design moet gezien worden als een verzwakking van het design. De knelpunten, veroorzaakt door praktische uitvoering, noodzaakten er uiteindelijk toe dat het quasi-experimentele onderzoeksdesign voor de analyse van het onderzoeksmateriaal losgelaten moest worden. Opgemerkt dient te worden dat de knelpunten niet alleen negatieve gevolgen hebben gehad maar ook tot mogelijkheden in positieve zin geleid hebben. Dit zal eveneens in het vervolg van deze paragraaf uiteengezet worden.²⁸

Hoewel we ons bewust zijn van de hierboven beschreven beperking van de gekozen indeling in experimentele groep en vergelijkingsgroep hebben we aanvankelijk getracht het gekozen design voor het onderzoek over te nemen. Tijdens de start van, en gedurende het experiment, zijn we echter met knelpunten geconfronteerd die het gebruik van het quasi-experimentele onderzoeksdesign moeilijk gemaakt hebben. Het eerste knelpunt betreft de timing van de invoering van de experimentele maatregel. Om een goede vergelijking te kunnen maken tussen de situatie voor de invoering van de maatregel en de situatie na de invoering moeten de perioden van voor- en nameting beide voldoende groot zijn. Dit zorgt ervoor dat er voldoende verhoren in voor- en nameting geobserveerd worden wat van belang is voor een goede vergelijking. Helaas volgde de invoering van de maatregel dusdanig snel op de start van het onderzoek dat er onvoldoende tijd was voor een volwaardige voormeting. De experimentele maatregel werd ingevoerd op een moment dat er in Amsterdam-Amstelland, Rotterdam-Rijnmond en Haaglanden in totaal twaalf verhoren konden worden geobserveerd in zeven zaken. Dit maakt dat er zowel in de experimenteerregio's als in de vergelijkingsregio te weinig verhoren tijdens de voormeting geobserveerd zijn om een zinnige analyse te maken van de verschillen tussen voor en na de invoering van de experimentele maatregel. Hierdoor heeft het quasi-experimentele onderzoeksdesign aan kracht ingeboet. Er kan alleen nog maar een vergelijking gemaakt worden tussen de experimenteerregio's en de vergelijkingsregio. Wanneer tussen beide groepen

28 Opgemerkt dient te worden dat de vrijwel gelijktijdige invoering van het audiovisueel opnemen van verhoren eveneens niet ideaal is. Aangezien alle verhoren audiovisueel opgenomen zijn, zal dit niet zozeer een probleem zijn voor de vergelijking tussen verhoren met en zonder advocaat en dientengevolge afbreuk doen aan de mogelijkheid uitspraken te kunnen doen over mogelijke gevolgen. Het is evenwel mogelijk dat hierdoor de politie (en wellicht ook de advocaten en verdachten) in het beginstadium ander gedrag vertoond hebben; niet alleen omdat het onderzoek gaande was maar eveneens omdat de audiovisuele registratie nieuw was. Uit zowel de interviews met betrokkenen als uit de multilevel analyses hebben we hiervoor weinig aanwijzingen gevonden.

verschillen in de verhoorsituatie waargenomen worden, is het moeilijk te beweren dat die verschillen toegewezen kunnen worden aan de experimentele maatregel. We weten immers niet in hoeverre de verhoorsituatie tussen experimenteerregio's en vergelijkingsregio verschillend waren voor de invoering van de experimentele maatregel. Dit zorgt dus voor problemen wanneer uiteindelijk conclusies getrokken dienen te worden.

De snelle invoering van de experimentele maatregel komt evenwel ook met een voordeel. Zoals eerder besproken, betreft de experimentele maatregel een ingrijpende verandering in het politieële opsporingsonderzoek. Dit gaat naar alle waarschijnlijkheid gepaard met een gewenningsperiode voor betrokkenen. Zo moeten betrokkenen zich in de eerste plaats de handelwijzen van het protocol eigen maken. Er zal rekening gehouden moeten worden met allerlei logistieke veranderingen. Maar het is daarnaast ook niet ondenkbaar dat betrokkenen zich door het onderzoek op de vingers gekeken voelen en daardoor hun gedrag aanpassen.²⁹ Om goed zicht te kunnen krijgen op mogelijke consequenties van de maatregel is het belangrijk dat de termijn, waarbinnen verhoren na invoering van de experimentele maatregel geobserveerd worden, niet te kort is. Eventuele consequenties kunnen mogelijk pas later opduiken wanneer de betrokkenen aan de nieuwe situatie en het lopende onderzoek gewend zijn. Doordat de invoering van de experimentele maatregel kort volgde op de start van het onderzoek kan vrijwel de gehele looptijd van het onderzoek gebruikt worden voor de nameting. Als er gevolgen zijn van de invoering van de experimentele maatregel is de nameting voldoende lang om de gevolgen ook daadwerkelijk tijdens het onderzoek te kunnen waarnemen. Dit is tevens van belang om te voorkomen dat vooral de 'kinderziekten' in kaart gebracht worden.

Het tweede knelpunt kwam later in het onderzoek naar voren. In tegenstelling tot het aantal verhoren dat in Amsterdam-Amstelland en Rotterdam-Rijnmond geobserveerd werd, bleef het aantal verhoren in de vergelijkingsregio Haaglanden beduidend achter. Zoals eerder is besproken, was op voorhand al duidelijk dat de verschillen in aantallen voltooide levensdelicten de vergelijking tussen experimentele groep en vergelijkingsgroep zou bemoeilijken. Echter, de aantallen bleken in Haaglanden nog lager te zijn dan vooraf verwacht werd.³⁰ Hierdoor zou de noodzakelijke vergelijking tussen experimenteerregio en vergelijkingsregio eveneens niet gerealiseerd te kunnen worden. Mede op verzoek van de onderzoekers is ervoor gekozen een tweede politieregio toe te voegen aan de vergelijkingsgroep, namelijk: Midden- en West-Brabant. Gegeven het ontbreken van een goede voormeting is het later toevoegen van een vergelijkingsregio minder problematisch voor het onderzoek.

29 Dit is ook naar voren gekomen uit Engels onderzoek waarbij eveneens gebruik gemaakt werd van observeren. Zie Leo 1996.

30 In paragraaf 1.6 komen we terug op wat hiervan ondermeer de oorzaken zijn.

Achteraf bekeken is de keuze om een tweede politieregio aan de vergelijkingsgroep toe te voegen te laat genomen. Het heeft uiteindelijk geresulteerd in een zestal extra verhoren binnen de vergelijkingsgroep (zie hiervoor tabel 1.1 verderop in dit hoofdstuk).

Het laatste knelpunt waarmee het onderzoek geconfronteerd is, betreft de experimentele maatregel zelf. Eerder is toegelicht dat een experimenteel onderzoeksdesign als doel heeft de interventie alleen te laten plaatsvinden ná de voormeting in de experimentele groep. Op deze manier wordt de vergelijking tussen beide groepen gebruikt om het effect van de interventie af te leiden. Door de snelle invoering van de experimentele maatregel is tijdens de nulmeting enige onduidelijkheid ontstaan over het al dan niet informeren van de raadsman met als gevolg dat in één zaak de raadsman ingelicht is. De consequentie hiervan is dat een vergelijking tussen voor- en nameting moeilijk wordt. Eventueel zou ervoor gekozen kunnen worden deze zaak uit de analyses te laten maar gezien het toch al relatief kleine aantal verhoren is dat niet wenselijk. Gezien de eerder besproken problemen met de voormeting is een andere mogelijkheid de voormeting te laten vervallen. Echter, gedurende het onderzoek is eveneens naar voren gekomen dat in Amsterdam-Amstelland en Rotterdam-Rijnmond zowel verhoren met als verhoren zonder aanwezigheid van een advocaat plaatsvonden. Dit heeft ertoe geleid dat de vergelijking tussen experimenteerregio's en vergelijkingsregio's niet gebruikt kan worden om het effect van de interventie af te leiden. Immers, in Amsterdam-Amstelland en Rotterdam-Rijnmond wordt in sommige verhoren de interventie wel toegepast en in sommige verhoren niet. Daarbij is het in Haaglanden voorgekomen dat de advocaat ingelicht werd en op kwam dagen terwijl dit gezien het experiment niet de bedoeling was. Hier komt nog bij dat halverwege het experiment, als gevolg van de Salduz-jurisprudentie, verdachten in de vergelijkingsregio's eveneens recht hebben gekregen op bijstand in de vorm van overleg met hun raadsman. Al met al is het dus niet gelukt de interventie eenduidig in de experimenteerregio's in te voeren. Helaas hebben we geen oplossing kunnen vinden voor de consequentie hiervoor.

Samenvattend dient vastgesteld te worden dat de benodigde voormeting ontbreekt, de indeling in experimenteerregio's en vergelijkingsregio's ongelukkig is gekozen, het aantal verhoren in de vergelijkingsregio's minimaal is, de invoering van de interventie varieert per verhoor in de experimentele politieregio's en dat de juridische werkelijkheid gedurende het experiment veranderd is als gevolg van de Salduz-jurisprudentie. De conclusie is dan ook dat door de opeenstapeling van beperkingen het quasi-experimentele onderzoeksdesign uiteindelijk losgelaten diende te worden. Om deze reden zal voor de analyse van de waargenomen gevolgen van de experimentele maatregel een vergelijking gemaakt worden tussen verhoren met en verhoren zonder advocaat in plaats van de in beginsel beoogde vergelijking tussen experimentele

politieregio's en vergelijkingsregio's. Dit heeft uiteraard consequenties voor de uitspraken die uiteindelijk gedaan kunnen worden als het gaat om het effect van de experimentele maatregel. Aangezien er geen sprake is van een experimenteel design kan niet meer met zekerheid vastgesteld worden of waargenomen verschillen tussen verhoren door de experimentele maatregel veroorzaakt worden. Er wordt immers niet meer afdoende gecontroleerd op alternatieve oorzaken die eveneens ten grondslag liggen aan de waargenomen verschillen tussen verhoren.

Hoewel het quasi-experimentele onderzoeksdesign niet gerealiseerd is, staat dat niet in de weg van het alsnog beantwoorden van de eerder gestelde onderzoeksvragen en het realiseren van de doelstellingen van het onderzoek. Door onderdelen van de eerder besproken gangbare aanpakken van evaluatieonderzoek (de effectmeting en de procesevaluatie) te combineren wordt getracht de gevolgen van de experimentele maatregel zo compleet mogelijk in kaart te brengen. Beide aanpakken hebben voor- en nadelen en door een combinatie kan gebruik gemaakt worden van het beste van twee werelden.³¹ In deze studie wordt de thematiek daardoor in feite vanuit verschillende invalshoeken benaderd. Aan de ene kant wordt getracht de invloed van voorafgaande consultatie en aanwezigheid van de raadsman inzichtelijk te maken door tijdens de analyse te controleren op factoren die eveneens oorzaak kunnen zijn van waargenomen verschillen tussen verhoren. De informatie over deze factoren wordt verkregen door een gedetailleerde documentatie van de verhoorsituatie. Bijkomend voordeel is dat op deze manier ook inzicht verkregen wordt in de samenhang tussen mogelijke andere oorzaken en de afhankelijke variabelen. Zeker gezien het feit dat er relatief weinig bekend is over de verhoorsituatie in Nederland is dit een waardevolle bijkomstigheid. Aan de andere kant wordt in lijn met realistic evaluation door observatie en interviews met betrokkenen informatie verzameld over de mate waarin betrokkenen de experimentele maatregel accepteren, hoe ze invulling geven aan de maatregel, waar ze tegenaan lopen en wat ze ervan verwachten. Deze indrukken en meningen van betrokkenen leveren eveneens inzichten op die gebruikt kunnen worden om de gevonden verschillen met betrekking tot het gedrag van verhoorders en verdachten te duiden. Hierbij gaat het om het expliciet maken van de causaliteit zoals verondersteld zou worden in een effectmeting. Dit sluit aan bij het proces dat Pawson verwoordt als: '...to look beneath the surface in order to inspect how they work.'³²

Concluderend dient opgemerkt te worden dat de doelstelling van het onderzoek voor een groot deel bestaat uit een gedetailleerde beschrijving van hoe de maatregel in de praktijk toegepast wordt en hoe betrokkenen ermee

31 Zie ook van der Knaap, Leeuw, Bogaerts & Nijssen 2008.

32 Pawson 2006, p. 24.

omgaan. De hiervoor besproken problemen met onderzoeksdesign hebben dan ook betrekking op een beperkt deel van het gehele onderzoek. Het is echter belangrijk dat bij de uiteindelijke uitspraken met betrekking tot de gevolgen van de invoering van de experimentele maatregel de gestelde nuancerings in acht worden genomen.

1.5 Onderzoeksmethoden en technieken: observeren, interviewen en analyses

In de vorige paragraaf is besproken dat voor een onderzoeksdesign gekozen is waarmee informatie verkregen wordt om zowel de gevolgen als de meer procesmatige aspecten te kunnen analyseren. Hiermee kan een gedetailleerd beeld geschetst worden van het verloop van het politieverhoor wanneer de advocaat aanwezig is en van de verschillen die mogelijk optreden ten opzichte van verhoren waarbij geen advocaat aanwezig is. Op voorhand is besloten om aanwezig te zijn op het moment dat het verhoor plaatsvindt en vanuit de regiekamer het verhoor en alles wat er omheen gebeurt te volgen. Uit een ‘pilot’ is naar voren gekomen dat het uitkijken van video-opnamen systematisch kan gebeuren maar dat er dan veel van de dynamiek van de verhoorsituatie verloren gaat. Hierdoor zou de benodigde informatie voor een gedetailleerde beschrijving van de verhoorsituatie en de procesevaluatie ontbreken. In deze paragraaf wordt aandacht besteed aan de manieren waarop de informatie verzameld en geanalyseerd is.

In hoofdzaak bestaan er twee manieren om data te verzamelen. Deze zullen beide in dit onderzoek gebruikt worden. Om volledige en betrouwbare informatie te verzamelen voor zowel de analyse van de gevolgen als van het beleidsproces wordt in de eerste plaats gekozen voor een combinatie van een open en een gestructureerde vorm van *observeren*. De open manier van observeren bestaat uit het gedetailleerd in kaart brengen van wat er tijdens en rond het verhoor plaatsvindt. Om mogelijke gevolgen vast te kunnen stellen is juist een gesystematiseerde en gestandaardiseerde dataverzameling noodzakelijk. De standaardisering is nodig om ervoor te zorgen dat elk verhoor op dezelfde manier geobserveerd wordt om zodoende een algemeen beeld te kunnen schetsen dat gebaseerd is op alle verhoren. Er is voor gekozen het verzamelen en systematiseren van de gegevens in twee stadia plaats te laten vinden. In eerste instantie wordt tijdens de aanwezigheid van de onderzoekers in de regiekamer zo gedetailleerd mogelijk gerapporteerd wat er zich afspeelt. In tweede instantie worden de verkregen aantekeningen na afloop van het verhoor verwerkt tot een verslag en wordt een deel van de informatie gecodeerd aan de hand van het voorgestructureerde observatieschema.

Naast het observeren als methode van data verzamelen worden in de tweede plaats *interviews* met de betrokkenen gehouden. Door met de verschillende actoren te spreken wordt informatie verkregen over de acceptatie van, de invoering van en de omgang met de experimentele maatregel. Dit biedt inzicht in hoe de betrokkenen de veranderingen ervaren en hoe ze ermee omgaan. Buiten dat de informatie die hiermee verkregen wordt nodig is om een deel van de onderzoeksvragen te beantwoorden wordt de informatie eveneens gebruikt om de resultaten van de analyse van de gevolgen te duiden en van context te voorzien.

1.5.1 Open observatie: het verslag

De verhoren worden vanuit de regiekamer via monitoren gevolgd waarbij aantekeningen gemaakt worden van wat er zich tijdens het verhoor afspeelt. De monitoren laten via drie camerastandpunten de gehele verhoorkamer zien. Er is een apart beeld waarop de verdachte te zien is, een beeld waarop de verhoorders zichtbaar zijn en een overzichtsbeeld van de verhoorkamer waarop, naast de verdachte en de verhoorders, de advocaat te zien is. Daarnaast worden zoveel mogelijk aantekeningen gemaakt van de activiteiten die zich in de regiekamer tijdens het verhoor voordoen. Hierbij kan gedacht worden aan de reacties die gegeven worden op het verhoor en het overleg dat in de regiekamer tijdens het verhoor gevoerd wordt. Ook meer praktische zaken worden genoteerd zoals of er gelijktijdig met het verhoor meegetypt wordt (al dan niet vanuit de regiekamer) en of de audiovisuele opnameapparatuur meeloopt. Door aanwezig te zijn, waar te nemen en aantekeningen te maken worden de data verzameld. Dit kan getypeerd worden als een open manier van observeren en past goed bij het schetsen van een gedetailleerd en compleet beeld van het verloop van het verhoor en hoe de betrokkenen omgaan met de veranderingen. De aanwezigheid in de regiekamer biedt daarbij de mogelijkheid om achtergrondinformatie over de zaak en de verdachte te bespreken. In veel gevallen was het rechercheteam, bij aankomst van de onderzoeker, nog in overleg waardoor veel aanvullende informatie verkregen kon worden. In vrijwel alle gevallen werd zaakspecifieke informatie zonder terughoudendheid met de onderzoeker gedeeld.

Gezien de vaak hectische gang van zaken voorafgaand aan het verhoor alsook het feit dat uiteenlopende activiteiten van verschillende actoren bijgehouden dienen te worden, is de open observatie de beste manier gebleken om de informatie zo compleet en gedetailleerd mogelijk te verzamelen. Na afloop van het verhoor worden de aantekeningen omgezet naar een verslag van het verhoor. Met het verslag wordt het verloop van het verhoor chronologisch in kaart gebracht. Daarbij worden eventuele voorvallen in detail beschreven, er wordt aandacht besteed aan de houding van de verhoorders, de verdachte en de

advocaat, bijvoorbeeld wanneer pauze gehouden wordt, of er vanuit de regiekamer advies gegeven wordt en of er bijzonderheden of opvallendheden plaatsvinden. Met behulp van de audiovisuele opnameapparatuur kunnen verhoorduur en tijdstippen van voorvallen en pauzes precies genoteerd worden. Buiten dat er een chronologisch verslag van het verhoor gemaakt wordt, wordt in het bijzonder aandacht besteed aan de vragen die de verhoorders aan de verdachte stellen en de opmerkingen die ze maken. Dit is van belang aangezien de vragen en opmerkingen van verhoorders uitdrukking geven aan de verhoortechnieken die gebruikt worden. De vragen en opmerkingen van de verhoorders worden derhalve zoveel mogelijk letterlijk genoteerd. Het observatieschema dat later besproken zal worden dient hierbij als structuur en leidraad. Op deze manier is het mogelijk de gebruikte verhoortechnieken op de juiste manier te coderen. In het verslag wordt bij de vragen en opmerkingen van de verhoorders aangegeven welke verhoortechniek gebruikt wordt.³³

1.5.2 *Gestructureerde observatie: het observatieschema*

Hierboven is besproken dat via een open manier van observeren informatie verzameld wordt. Deze informatie wordt in de eerste plaats verwerkt tot een verslag waarin in grote lijnen het verhoor uiteengezet wordt en in detail wordt ingegaan op voorvallen en de houding van de verhoorders, de verdachte en de advocaat. Dit verslag vormt een belangrijke informatiebron voor de eerder besproken procesevaluatie. Om de mogelijke gevolgen van de invoering van de experimentele maatregel te kunnen analyseren is het echter van belang dat de informatie systematisch gecodeerd wordt. Een belangrijk onderdeel van betreffende analyse betreft de mate waarin het gebruik van pressie verschilt tussen verhoren met en zonder de aanwezigheid van een advocaat. Om de mate van pressie vast te kunnen stellen wordt gekeken naar de verhoortechnieken die de verhoorders gebruiken. Hiertoe worden de vragen en opmerkingen van de verhoorders geobserveerd, die uitdrukking geven aan de verhoortechnieken die gebruikt worden. In tabel G3 in bijlage G wordt een overzicht gegeven van welke uitspraken en opmerkingen van verhoorders tot welke verhoortechniek geclassificeerd worden. Deze verhoortechnieken dienen voor elk verhoor op een vergelijkbare manier geobserveerd en eenduidig gecodeerd te worden. Hiermee bedoelen we dat vergelijkbare vragen of opmerkingen van verhoorders binnen en tussen verhoren als dezelfde verhoortechniek gecodeerd dienen te worden. Daarbij dient de *mate waarin* verhoortechnieken gebruikt worden eveneens bij de verschillende verhoren op een vergelijkbare manier gecodeerd te worden.

33 De verhoorverslagen zijn systematisch geanalyseerd met het programma ATLAS.ti 5.2.

Om de constructvaliditeit (betrouwbaarheid) van de uiteindelijk te analyseren pressie te waarborgen, is een gestructureerd observatieschema ontwikkeld op basis waarvan de geobserveerde verhoortechnieken vertaald worden naar kwantitatieve coderingen. Dit observatieschema is terug te vinden in bijlage B en maakt het mogelijk om informatie in verregaande mate te systematiseren en te standaardiseren. Het observatieschema is opgebouwd uit vijf belangrijke onderdelen: algemene, zaakspecifieke, verhoorspecifieke en verdachten-specifieke informatie en informatie over verhoortechnieken. Dit laatste onderdeel wordt gebruikt om de verhoortechnieken te coderen. Op basis van internationale literatuur is een keuze gemaakt voor verhoortechnieken die veel gebruikt worden in verhoren van verdachten van ernstige delicten.³⁴ In totaal worden veertien verhoortechnieken geobserveerd en op een vijfpuntsschaal wordt gecodeerd in welke mate ze tijdens het verhoor gebruikt worden. Deze verhoortechnieken zijn in het observatieschema terug te vinden als P3 tot en met P16.

Naast de informatie over verhoortechnieken wordt de algemene, zaakspecifieke, verhoorspecifieke en verdachtenspecifieke informatie op verschillende manieren verzameld. Zoveel mogelijk van deze informatie wordt tijdens de aanwezigheid en de observatie van het verhoor genoteerd. De informatie die op deze manier niet verkregen kan worden, is via de teamcoördinator achterhaald. Na afloop van het verhoor is regelmatig contact gezocht met teamleiders om ontbrekende informatie zo veel mogelijk aan te vullen. Het gehele observatieschema draagt op deze manier bij aan een gestandaardiseerde en gsystematiseerde verzameling van de noodzakelijke informatie voor de analyse van de gevolgen en deels voor de analyse van het beleidsproces.

1.5.3 Interbeoordelaarsbetrouwbaarheid

Wanneer met meerdere onderzoekers op basis van observaties verhoortechnieken gecodeerd worden, is het van belang dat de onderzoekers allen op dezelfde manier observeren en coderen. In de eerste plaats biedt het gestructureerde observatieschema houvast aan de onderzoekers. Er is immers een selectie van verhoortechnieken gemaakt die volgens een gestandaardiseerde schaal gecodeerd dienen te worden. Dit laat echter nog ruimte voor interpretatieverschillen tussen onderzoekers. Iedere onderzoeker maakt een eigen inschatting van de vertaling van bepaalde vragen of opmerkingen van verhoorders naar specifieke verhoortechnieken. In het geval deze inschattingen tussen onderzoekers in sterke mate uiteenlopen, leidt dat tot problemen met de

³⁴ Baldwin 1993b; Kassin, Leo, Meissner, Richman, Colwell, Leach & La Fon 2007; King & Snook 2009; Leo 1996; Skolnick & Leo 1992.

constructvaliditeit. Het is dus van belang verschillen in coderingen tussen onderzoekers zo veel mogelijk te reduceren. Hiernaar wordt ook wel verwezen als interbeoordelaarsbetrouwbaarheid.

Op verschillende manieren is geprobeerd de interbeoordelaarsbetrouwbaarheid te waarborgen. Zo is in het beginstadium van het onderzoek wekelijks overleg tussen de onderzoekers geweest waarin op basis van de geobserveerde verhoren besproken werd hoe de verhoortechnieken geïnterpreteerd werden. Op deze manier konden eventuele verschillen in een vroeg stadium opgespoord en besproken worden. Daarnaast wordt de combinatie van het verslag en het observatieschema gebruikt om de interbeoordelaarsbetrouwbaarheid zo goed mogelijk te krijgen. In het observatieschema is te zien dat de veertien verhoortechnieken aangeduid worden met P3 tot en met P16. Iedere onderzoeker geeft in het verhoorverslag aan of een verhoortechniek gebruikt wordt door betreffende P-waarde in het verslag bij de daarbij behorende passage te plaatsen. Daarnaast geven de onderzoekers van elke verhoortechniek in het observatieschema aan in welke mate deze gebruikt worden variërend van 'heel weinig' tot en met 'heel veel' of 'niet van toepassing' wanneer een verhoortechniek niet gebruikt wordt. Uiteindelijk heeft één onderzoeker alle verhoorverslagen en observatieschema's doorgenomen en is nagegaan of de codering van de verhoortechnieken in het observatieschema daadwerkelijk een goede afspiegeling is van wat er op basis van het verhoorverslag is gebeurd. Wanneer deze onderzoeker van mening was dat de codering van het observatieschema geen goede afspiegeling was of wanneer deze onderzoeker van mening was dat bepaalde vragen of opmerkingen niet als de juiste verhoortechnieken geïnterpreteerd waren, ging hij in conclaaf met betreffende onderzoeker.

Een interbeoordelaarsbetrouwbaarheidsanalyse is een belangrijk onderdeel in een onderzoek op basis van observaties uitgevoerd door meerdere onderzoekers.³⁵ Voor een interbeoordelaarsbetrouwbaarheidsanalyse zouden de onderzoekers deels dezelfde verhoren moeten observeren. De observaties van verhoren die door twee of meer onderzoekers beoordeeld zijn, worden dan met elkaar vergeleken. Op die manier worden interpretatieverschillen duidelijk zichtbaar. Voor dit onderzoek zou dit echter inhouden dat meerdere onderzoekers bij dezelfde verhoren aanwezig zouden moeten zijn, wat niet haalbaar was. De hiervoor geschetste manier, één onderzoeker die alle verslagen en coderingen bekeken heeft, kan gezien worden als een zo goed mogelijk alternatief voor een inter-beoordelaar betrouwbaarheidsanalyse. Alle verhoorverslagen en observatieschema's zijn immers door twee onderzoekers bekeken. Daarbij heeft één onderzoeker een goed beeld kunnen vormen van

35 Cicchetti 1994.

eventuele verschillen in interpretatie tussen alle onderzoekers en deze zo goed mogelijk op elkaar af proberen te stemmen. Het eindoordeel van de vertaling van de observatie naar het verhoorverslag en de coderingen in het observatieschema is daarentegen altijd blijven liggen bij de onderzoeker die het verhoor geobserveerd heeft. Het is moeilijk om alle dynamiek rond het verhoor te vangen in het verhoorverslag en het observatieschema en wanneer te veel belang aan de interbeoordelaarsbetrouwbaarheidsanalyse gehecht zou worden ten koste van de initiële observatie, zou er te veel van de dynamiek verloren kunnen gaan.

1.5.4 Interviews met advocaten, teamleiders en verhoorders

Eerder is toegelicht dat het in kaart brengen van de sociale en gedragsmechanismen een onderdeel is van de procesevaluatie om zodoende inzichtelijk te maken onder welke condities een beleidsmaatregel wel effect kan hebben en onder welke condities niet. Informatie hierover wordt deels verkregen door onze aanwezigheid in de regiekamer tijdens de verhoren. Hierdoor zijn we in staat geweest inzicht te verkrijgen in hoe de verschillende partijen omgaan met de experimentele maatregel. De kracht is dat we alles hebben kunnen observeren wat er in en rond het verhoor gebeurt en hoe iedereen daarop reageert. Dit wordt aangevuld met interviews met de verschillende partijen. Met behulp van de interviews met betrokkenen wordt informatie verkregen over de acceptatie van, de omgang met en verwachtingen van de experimentele maatregel. Ook zal gevraagd worden naar redenen waarom de maatregel al dan niet geaccepteerd wordt en hoe mogelijke problemen met de omgang met de maatregel ervaren worden.

De interviews vinden in verschillende fasen van het onderzoek plaats. Zo zijn er aan het begin van het onderzoek vijf advocaten en acht opsporingsambtenaren geïnterviewd. Deze interviews dienen om een algemeen beeld te verkrijgen van hoe de betrokkenen tegen de maatregel aankijken, wat ze ervan vinden en wat ze ervan verwachten. De selectie van de respondenten in deze fase bestaat uit de betrokkenen bij de eerste verhoren (de beoogde voormeting). Gedurende de tweede fase, waarin de observaties van de verhoren in de beoogde nameting plaatsvinden, zijn dertien verhoorders, zeven teamleiders en zeven advocaten geïnterviewd die bij specifieke verhoren betrokken waren. De selectie van de respondenten tijdens deze fase is gebaseerd op de betrokkenen bij verhoren waar iets voorgevallen is (ingrijpen door advocaat en reacties daarop door de politie) of bij verhoren waar juist niets gebeurd is terwijl de onderzoekers dit wel verwacht hadden. De focus van die interviews ligt dan ook voornamelijk op het bespreken van de voorvallen of bijzonderheden. Aan advocaten is bijvoorbeeld gevraagd naar de redenen

waarom ze al dan niet ingegrepen hebben. Aan verhoorders en teamleiders is bijvoorbeeld gevraagd naar de manier waarop ze gereageerd hebben op het ingrijpen door de advocaat. Tijdens deze interviews wordt eveneens uitgebreid ingegaan op wat de betrokkenen van de veranderingen vinden, hoe ze ermee omgaan, waar mogelijke problemen zitten, wat de redenen daarvan kunnen zijn. In mindere mate is ook gesproken over toekomstverwachtingen. Aangezien de interviews gedurende de tweede fase complexer en uitgebreider zijn dan de interviews gedurende de eerste fase en omdat specifieke voorvallen onderwerp van het interview zijn, zijn topiclijsten opgesteld die in bijlage C zijn opgenomen.³⁶

1.5.5 Factoranalyse: van verhoortechnieken naar vormen van pressie

Eén van de doelstellingen van dit onderzoek is te komen tot een analyse van de mate waarin het gebruik van pressie verschilt tussen verhoren met en zonder advocaat. Hiertoe zal geanalyseerd dienen te worden in welke mate pressie, al dan niet in verschillende vormen, door de politie gebruikt wordt. Het gebruik van pressie is niet rechtstreeks waarneembaar zoals het gebruik van het zwijgrecht door de verdachte. Pressie is een abstracter begrip en in de methodologische literatuur wordt dit ook wel een latente variabele genoemd. Om inzicht te verkrijgen in een latente variabele worden andere waarneembare variabelen gebruikt. In dit onderzoek worden de verschillende verhoortechnieken gebruikt om de mate waarin de politie pressie hanteert vast te stellen. In paragraaf 1.5.2 is daarom ondermeer aandacht besteed aan het observeren en coderen van verhoortechnieken. Tijdens een verdachtenverhoor heeft de politie bepaalde verhoortechnieken voorhanden die erop gericht zijn een bepaalde mate van pressie op de verdachte uit te oefenen.³⁷ Bij de bespreking van het observatieschema is reeds aangegeven dat de keuze voor de te observeren verhoortechnieken gebaseerd is op internationaal onderzoek. De veertien technieken zijn dusdanig geselecteerd dat voor de Nederlandse verhoorsituatie zo goed mogelijk een algemeen beeld gevormd kan worden van het gebruik van pressie. Bij de keuze is rekening gehouden met het gegeven dat we in dit onderzoek alleen te maken hebben met zware delicten. Daarnaast zijn verhoortechnieken geselecteerd die samen gaan met een *harde* manier van verhoren (maximalisatie) en met een *zachte* manier van verhoren (minimalisatie).³⁸ In hoofdstuk 2 volgt een uitgebreidere toelichting op wat er in

36 De transcripten van de interviews met verhoorders, teamleiders en advocaten zijn geanalyseerd met het programma ATLAS.ti 5.2.

37 Zie hiervoor de verschillende handboeken over verhoren. Bockstaele 2008; Inbau, Reid, Buckley & Jayne 2004.

38 Kassin & McNall 1991; Pearse & Gudjonsson 1999.

de internationale literatuur reeds bekend is over het gebruik van de verschillende dimensies van pressie en hoe dit het afleggen van een (valse) bekentenis kan beïnvloeden.

Op basis van de gecodeerde verhoortechnieken zijn we in staat te achterhalen of er verschillende dimensies van pressie bestaan en in welke mate ze gebruikt worden. Hierbij wordt nagegaan of de veertien geobserveerde verhoortechnieken gereduceerd kunnen worden tot een of meerdere dimensies van pressie. Kort gezegd gaan we na welke verhoortechnieken bij elkaar geclusterd zijn. Het doel is de data (hier de veertien verhoortechnieken) terug te brengen of te vereenvoudigen tot de meest belangrijke variabelen (hier de dimensies van pressie). Naar de verhoortechnieken wordt verwezen als *gemeten variabelen* en naar de dimensies van pressie wordt verwezen als *factoren*. Met behulp van een (exploratieve) factoranalyse kan de variatie in de scores op de gemeten variabelen uitgedrukt worden in een kleiner aantal factoren. In de meeste gevallen wordt dit gedaan op basis van de correlaties tussen de gemeten variabelen,³⁹ zo ook in dit onderzoek. Met de factoranalyse wordt in feite de vraag beantwoord wat (de factoren) ten grondslag ligt aan de correlaties tussen de geobserveerde verhoortechnieken. Van elke gemeten variabele wordt de correlatie met de mogelijke factoren berekend. De correlaties tussen de gemeten variabelen en de factoren worden factorladingen genoemd. De factorladingen drukken uit welke gemeten variabelen tot een bepaalde factor gerekend kunnen worden. Van de gemeten variabelen met de hoogste factorladingen wordt aangenomen dat ze gezamenlijk de factor representeren. De factoranalyse wordt in hoofdstuk 4 toegepast om na te gaan welke dimensies van pressie in dit onderzoek gevonden kunnen worden.

1.5.6 Multilevel regressieanalyse: kenmerken van verhoren, verdachten en zaken

In paragraaf 1.4.2 is reeds besproken dat het beoogde quasi-experimentele onderzoeksdesign niet gerealiseerd is in dit onderzoek. Hierdoor worden uitspraken over het effect van bijstand door de raadsman op het gebruik van pressie door verhoorders en de proceshouding van de verdachte (tot uitdrukking gebracht in het gebruik van het zwijgrecht) bemoeilijkt. Voor de analyse van de gevolgen is gekozen om verhoren waarbij de advocaat aanwezig is te vergelijken met verhoren zonder aanwezigheid van de advocaat.⁴⁰ Op deze manier wordt nagegaan of het gebruik van pressie en het zwijgrecht samenhangen met het al dan niet aanwezig zijn van de advocaat. Met andere

³⁹ Kline 1999.

⁴⁰ Daarnaast wordt in het geval het gedrag van de verdachte onderwerp van analyse is eveneens een vergelijking gemaakt tussen al dan niet voorafgaande consultatie.

woorden: gebruikt de politie minder pressie wanneer de advocaat bij het verhoor in de verhoorkamer aanwezig is dan wanneer er *geen* advocaat aanwezig is? Maakt de verdachte meer gebruik van het zwijgrecht wanneer de advocaat bij het verhoor in de verhoorkamer aanwezig is (of voorafgaand overleg heeft gehad) dan wanneer er *geen* advocaat aanwezig is (of voorafgaand overleg heeft gehad)? Een antwoord op deze vragen laat zien dat er alleen verschillen in het gebruik van pressie en het zwijgrecht zijn tussen verhoren met en zonder advocaat (of voorafgaand overleg). Omdat voor de analyse van de gevolgen niet op het quasi-experimentele design gerekend kan worden, kunnen er geen uitspraken gedaan worden over oorzaak en gevolg en daarmee ook niet over het effect van toelating van de advocaat. Het is derhalve van belang de analyses met betrekking tot de verschillen tussen verhoren met en zonder advocaat met behulp van statistische analysetechnieken te controleren op alternatieve oorzaken. Door in de analyse rekening te houden met meer factoren dan alleen de aanwezigheid van de advocaat kan inzichtelijk worden gemaakt in welke mate verschillen in het gebruik van pressie tussen verhoren toegewezen kunnen worden aan de aanwezigheid van de advocaat. Er wordt als het ware ‘gecontroleerd’ op mogelijke andere oorzaken voor verschillen in het gebruik van pressie die tussen verhoren gevonden worden.

Het gekozen design voor dit onderzoek biedt de mogelijkheid om bij de analyse te controleren op alternatieve oorzaken. De aanwezigheid tijdens de verhoren maakt het mogelijk uitgebreide informatie te verzamelen over uiteenlopende factoren die mogelijk invloed hebben op het gedrag van verhoorders en de proceshouding van verdachten tijdens een verhoor. Er moet echter opgemerkt worden dat het niet mogelijk is alle alternatieve oorzaken te identificeren en vervolgens dan ook nog te meten als variabelen. Hiervoor is de sociale werkelijkheid te complex. Het is van belang dat bij de keuze voor controlerende kenmerken beargumenteerd wordt of het aannemelijk is dat ze de samenhang tussen de aanwezigheid van de advocaat en het gebruik van pressie mogelijk verstoren. In paragraaf 4.4.2 wordt nader toegelicht welke kenmerken in de analyse gebruikt zijn.

Met behulp van vier afzonderlijke regressieanalyses waarbij de dimensies van pressie de afhankelijke variabelen zijn, wordt het verschil tussen verhoren met en zonder advocaat geanalyseerd, gecontroleerd op belangrijke andere factoren. Daarnaast wordt er een regressieanalyse uitgevoerd om na te gaan in welke mate het gebruik van het zwijgrecht door de verdachte verschillend is tussen verhoren met en verhoren zonder dat de advocaat aanwezig is (of voorafgaand overleg gehad heeft). De mogelijke oorzaken voor verschillen in het gebruik van pressie tussen verhoren zijn de onafhankelijke variabelen (waarbij de aanwezigheid van de advocaat gezien de doelstelling van dit onderzoek de belangrijkste is). Naast de aanwezigheid van de advocaat worden

de oorzaken voor verschillen in het gebruik van pressie gezocht in (overige) kenmerken van het verhoor, de verdachte, de zaak en verschillen tussen politieregio's.

Opgemerkt dient te worden dat de data een complexe, geneste structuur hebben. Dit houdt in dat data op verschillende analyseniveaus (verhoren, verdachten en zaken) gebruikt worden waardoor de data een hiërarchische structuur hebben. Wanneer geen rekening gehouden wordt met de hiërarchische structuur van de data ontstaan twee problemen. In de eerste plaats worden kenmerken van de hogere niveaus (hier verdachten en zaken), wanneer meegenomen op het laagste niveau (hier verhoren), eerder significant bevonden.⁴¹ Hierdoor kunnen onterecht conclusies worden getrokken dat kenmerken van de verdachte en kenmerken van de zaak samenhangen met het gebruik van pressie (of het gebruik van het zwijgrecht). In de tweede plaats kunnen fouten gemaakt worden met de interpretatie van de resultaten. Wanneer de data op het niveau van het verhoor geanalyseerd worden zonder rekening te houden met de hiërarchische structuur kunnen fouten worden gemaakt bij het formuleren van conclusies op het niveau van de verdachte of de zaak. Het is dus van belang dat bij de analyse rekening gehouden wordt met de verschillende niveaus in de data. Hiertoe wordt gebruik gemaakt van multilevel regressieanalyses. In hoofdstuk 4 wordt een multilevel regressieanalyse gebruikt om de mate vast te stellen waarin de aanwezigheid van de advocaat effect heeft op het gebruik van pressie. In hoofdstuk 5 wordt de multilevel logistische regressieanalyse gebruikt om de mate vast te stellen waarin de aanwezigheid van de advocaat en het voorafgaand overleg tussen verdachte en advocaat effect hebben op het gebruik van het zwijgrecht.

1.6 De basis van het onderzoek: algemene informatie over de bijgewoonde verhoren

Zoals in de voorgaande paragraaf beschreven is, is onderzoek gedaan door middel van observaties en interviews. De observaties van de verhoren vormen daarbij het fundament. Van belang is daarom inzicht te geven in de stevigheid daarvan: hoeveel verhoren zijn er in totaal bijgewoond? In de eerste plaats is daarbij van belang hoeveel verhoren er niet zijn bijgewoond omdat ze niet binnen het experiment zijn aangemeld. Vanuit de advocatuur zijn er signalen dat bepaalde zaken ten onrechte buiten het experiment zijn gevallen. Op basis van de gegevens die de politie ons ter beschikking heeft gesteld, kunnen wij dat echter niet verifiëren.

41 Hox 2002; Raudenbush & Bryk 2002; Snijders & Bosker 1999.

Voorts was het kunnen bijwonen van de verhoren mede afhankelijk van het functioneren van alle techniek in de verhooruimtes en de beschikbaarheid van die ruimtes. Wat betreft de opnameapparatuur in de studio's kan worden opgemerkt dat deze over het algemeen naar behoren functioneerde. Met uitzondering van één studio in Amsterdam waar nog werd gewerkt met cassettebandjes en slechts twee beelden van de verhoorkamer – deze studio werd dan ook slechts als reserve gebruikt – voldeden de studio's ook aan de eisen die daaraan binnen het experiment waren gesteld. Lastiger dan de techniek, bleek de logistiek. Ondanks de doorgaans goede medewerking van de rechteerteams bleek het kunnen bijwonen van de verhoren voor de onderzoekers niet altijd even makkelijk. Na een telefoontje van de piketcentrale aan de onderzoekers werd contact opgenomen met de recherche die kon vertellen wanneer de onderzoeker bij de verhoorstudio werd verwacht. Vaak echter wist ook de recherche nog niet wanneer het verhoor precies zou aanvangen – het busje met de verdachte stond in de file, de verhoorstudio bleek volgeboekt, de advocaat moest van ver komen, en voorts nog vele andere logistieke redenen – en begon vanaf dan het lange wachten. Soms op kantoor of thuis, maar ook in de regiekamer en bij de receptie van het politiebureau zijn vele uren doodgeslagen. De zaken waarin al langer een onderzoek gaande was en waarin de onderzoekers door de recherche zelf al ruim van tevoren op de hoogte werden gesteld van de aanhouding van de verdachte, leverden doorgaans de minste problemen op. Bij zaken met veel verdachten – meer dan er onderzoekers beschikbaar waren –, zaken met veel vervolghoren, en zaken waarin heel kort na het plegen van het delict een verdachte werd aangehouden is het echter niet altijd gelukt om bij alle verhoren aanwezig te zijn (zie hierna ook figuur 1.1). Ook weigerde in één zaak een verdachte uit zijn cel te komen. Deze verdachte is tot de voorgeleiding aan de rechter-commissaris niet gehoord en is dan ook niet in overzicht opgenomen.

Uiteindelijk zijn tijdens een periode van ruim anderhalf jaar in totaal 168 verhoren bijgewoond (tabel 1.1). Het betreft hier zowel verhoren met advocaat als verhoren zonder advocaat in alle politieregio's. De verhoren vonden plaats in 70 zaken. In totaal ging het om 94 verdachten. In tabel 1.1 is eveneens terug te vinden hoe de zaken, verdachten en verhoren verdeeld zijn over de vier politieregio's. Deze verdeling laat twee opvallende zaken zien. In de eerste plaats vinden – op basis van de cijfers over het voorkomen van moord- en doodslagdelicten overigens niet onverwacht⁴² – de meeste verhoren plaats in de regio's Amsterdam en Rotterdam. In de tweede plaats zijn in Amsterdam meer zaken bijgewoond, hetgeen geresulteerd heeft in meer verdachten maar niet in meer verhoren.

42 Zie <http://statline.cbs.nl/statweb>.

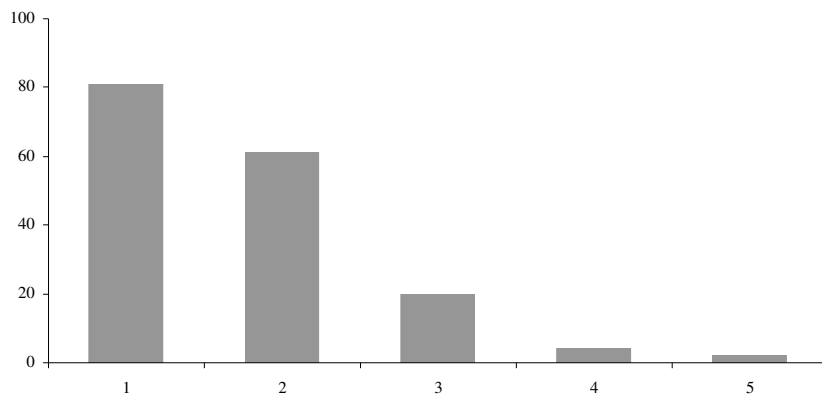
Tabel 1.1 Aantal zaken, verdachten en verhoren, uitgesplitst naar politieregio

Politieregio	Aantal zaken	Aantal Verdachten	Aantal Verhoren
Amsterdam	30	43	69
Rotterdam	29	38	80
Haaglanden	7	9	13
Brabant (M/W)	4	4	6
<i>Totaal</i>	<i>70</i>	<i>94</i>	<i>168</i>

Uit de genoemde cijfers over verhoren, zaken en verdachten kan voorts worden geconcludeerd dat er zaken zijn waarin meerdere verdachten gehoord zijn, en dat verdachten meerdere malen gehoord zijn. Het bijwonen van de verhoren heeft geleerd dat in een enkel geval verdachten vijf keer werden verhoord voordat ze werden voorgeleid aan de rechter-commissaris. Op basis van de observaties van het rechteerteam in de regiekamer kan de uitspraak worden gedaan dat een verdachte in de meeste gevallen drie keer wordt gehoord: iedere dag van de totale drie dagen die de invezekeringstelling doorgaans duurt.

Uit figuur 1.1 komt naar voren dat van 81 verdachten het eerste verhoor bijgewoond is. In tabel 1.1 hebben we gezien dat verhoren bijgewoond zijn van in totaal 94 verdachten. Van veertien verdachten is dus het eerste verhoor niet bijgewoond. Van deze verhoren is wel nagegaan wat daarin gebeurd is en zijn bijzonderheden genoteerd. Het tweede verhoor is van 61 verdachten bijgewoond, het derde verhoor van 20 verdachten, het vierde verhoor van 4, en het vijfde verhoor van 2 verdachten.

Figuur 1.1 Aantal geobserveerde verhoren uitgesplitst naar eerste tot en met vijfde verhoor

6 Conclusies over de raadsman bij het politieverhoor

Invloed, aandachtspunten en implicaties

6.1 Invloed

Het experiment raadsman bij politieverhoor komt voort uit de gedachte dat de raadsman kan bijdragen aan de kwaliteit van de waarheidsvinding en hierdoor kan voorkomen dat een verdachte een valse bekentenis aflegt zoals dat gebeurde in de Schiedammer Parkmoord. Valse bekentenissen worden afgelegd om verschillende redenen maar de wijze waarop de politie de verdachte verhoort is daar één van. Het stellen van gesloten in plaats van open vragen, het maximaliseren van de misdaad of de gevolgen bij niet bekennen, dan wel het minimaliseren van de misdaad en de gevolgen, kunnen ertoe leiden dat een verdachte een misdaad bekent die hij niet heeft gepleegd. Dat risico wordt groter als er sprake is van een gedetineerde, of psychisch kwetsbare en jeugdige verdachte. De Nederlandse theorievorming over verhoortechnieken lijkt in beginsel ver af te staan van dergelijke manipulatieve wijzen van verhoor. Aan het hanteren ervan zal bovendien het pressieverbod van artikel 29 Sv in veel gevallen in de weg staan. De Nederlandse methode leunt juist sterk op de gedachte dat als er een band wordt opgebouwd met de verdachte, hij makkelijker zal praten. Die insteek wordt ook bevestigd door de resultaten van de observaties in dit onderzoek. *Sympathiseren* is de belangrijkste vorm van het uitoefenen van pressie in de geobserveerde verhoren. Het lijkt daarbij echter niet zozeer te gaan om het zetten van druk maar om het wegnemen van druk. Deze vorm, wat we een zachte vorm van pressie kunnen noemen, wordt blijkens de observaties met name gebruikt in de eerste twee verhoren. In het derde verhoor worden eerder de hardere vormen van pressie aangewend. Eén van die vormen is het *confronteren*. Dit kan in de theorie worden teruggevonden als de tactiek die leert de verdachte te omsingelen met het bewijsmateriaal. Hoewel dit volgens het leerboek de kern van de Nederlandse verhoormethode is, wordt het confronteren in verhouding tot het sympathiseren en de hierna nog te noemen technieken het minste gebruikt.

Een risico in de tactiek van het omsingelen lijkt dat onduidelijk is hoeveel belastend materiaal er moet zijn, wil een verdachte daarmee omsingeld kunnen worden. Dit betekent dat het bij een wat zwakkere zaak mogelijk is dat het schaarse belastende materiaal zo wordt gebruikt dat de verdachte gelooft dat er een sterke zaak tegen hem is. Er is dan niet zozeer sprake van confronteren, maar eerder van suggereren. Een dergelijke vorm van pressie is in de verhoren ook teruggevonden in de vormen van *manipuleren* en *intimideren*, waarbij het

intimideren (na het sympathiseren) het meest wordt gebruikt. Met deze technieken wordt er een zekere suggestie gewekt ten aanzien van het bewijs, maar ook ten aanzien van de gevolgen daarvan voor de verdachte, of de gevolgen voor de verdachte als hij blijft zwijgen. Met name ten aanzien van deze suggestieve technieken, die immers het grootste risico op valse bekentissen in zich bergen, zou de advocaat dus inderdaad een controlerende rol kunnen spelen. Van belang daarbij is te constateren dat genoemde technieken eerder lijken te worden gebruikt in het derde (en doorgaans laatste) verhoor. Het is in dat licht dus zaak dat de advocaat niet alleen het eerste politieverhoor bijwoont maar eveneens de vervolghoren.

Het ingewikkelde met de advocaat bij het politieverhoor is, dat hij in de eerste plaats het belang van zijn cliënt dient en dat daar nu de controle op de waarheidsvinding tijdens het verhoor bij gekomen is. Deze twee belangen hoeven niet altijd samen te vallen. De reden waarom de advocaat in Nederland altijd uit de verhoorkamer is geweerd, ligt dan ook in de gedachte dat hij, in het belang van zijn cliënt, te zeer de waarheidsvinding zou hinderen. Binnen het experiment heeft de raadsman nu een dubbelrol gekregen. Hij dient het belang van de waarheidsvinding én het belang van zijn cliënt. Dat laatste belang echter, komt er volgens vele advocaten bekaaid vanaf door de wijze waarop de rol van de advocaat tijdens het verhoor is gereguleerd. Hij moet achterin de verhoorruimte plaatsnemen, hij mag geen contact maken met de verdachte en hij mag alleen ingrijpen als de verhoorders het pressieverbod overtreden. Dit is, volgens advocaten, in strijd met de vertrouwensrelatie tussen advocaat en cliënt. Dat de advocaat de gelegenheid heeft gekregen om voorafgaand aan het verhoor met zijn cliënt te overleggen is echter weer tegen de zin van de politie omdat wordt gevreesd dat het advies doorgaans ‘zwijgrecht’ zal zijn.

De grote vraag is hoe de dubbelrol van de advocaat heeft uitgepakt. Wat is zijn invloed geweest op enerzijds het handelen van de verhoorders, en anderzijds de opstelling van de verdachte? Het blijkt dat in beide gevallen sprake is van enige invloed. In de eerste plaats bestaat er voor het gebruik van drie vormen van pressie – sympathiseren, confronteren, en manipuleren – geen verschil tussen de verhoren met en zonder raadsman. Ten aanzien van het intimideren echter, is er wel een verschil. Verhoorders lijken minder gebruik te maken van intimidatie als er een advocaat bij het verhoor aanwezig is dan wanneer er geen advocaat bij het verhoor aanwezig is. Daarbij laten de resultaten zien dat de politie geneigd is de verdachte te intimideren wanneer hij gebruik maakt van zijn zwijgrecht. Dit alles betekent dat het intimideren van de verdachte een belangrijke strategie is voor de politie om de weerstand van de verdachte te breken, en dat die strategie onder invloed van de aanwezigheid van de advocaat minder wordt toegepast. Een ander verschil dat wordt gevonden tussen verhoren met en zonder advocaat betreft het houden van pauzes. Als er een advocaat

aanwezig is tijdens het verhoor, lassen de verhoorders meer pauzes in dan in het geval er geen advocaat aanwezig is. Uit de observaties komt voorts naar voren dat advocaten ook vragen om pauzes.

In de tweede plaats hangt de bijstand van de raadsman samen met de proceshouding van de verdachte. In verhoren waarbij de raadsman aanwezig is, maakt de verdachte vaker gebruik van zijn zwijgrecht dan in verhoren waarbij geen raadsman aanwezig was. Ook wordt een samenhang gevonden voor verhoren waarin sprake is geweest van voorafgaande consultatie. De grootte van de verbanden bij ‘consultatie’ en ‘aanwezigheid’ suggereert bovendien dat er meer invloed uitgaat van de voorafgaande consultatie dan van de aanwezigheid van de raadsman tijdens het verhoor. In dezelfde lijn ligt het verband dat wordt gevonden ten aanzien van het praten door de verdachte over algemene en persoonlijke zaken: als hij voorafgaand aan het verhoor met zijn raadsman heeft gesproken doet hij dat minder vaak dan wanneer die consultatie er niet was. Kortom, de bijstand van de raadsman, en dan met name de consultatie, lijkt enige invloed te hebben op de proceshouding van de verdachte.

Hoe moeten deze gevolgen nu worden geïnterpreteerd: betekenen ze dat de raadsman de waarheidsvinding bevordert of juist dat hij de waarheidsvinding belemmert? Het antwoord op die vraag is niet eenvoudig. Enerzijds is het zo dat onder invloed van de aanwezigheid van een advocaat de politie minder intimideert en bovendien meer pauzes houdt. Vanuit de kennis over verhoortechnieken betekent dit dat in het geval van een gedetineerde, kwetsbare verdachte – zoals bijvoorbeeld Kees B. in de Schiedammer Parkmoord – het risico op een valse bekentenis zou kunnen afnemen als de advocaat aanwezig is. Voorts zou een kwetsbare en gedetineerde verdachte, die normaal gesproken zou praten en op die manier verleid zou kunnen worden tot het verklaren van dingen die hij eigenlijk niet wilde verklaren – zoals Kees B. – wellicht ook eerder zwijgen, op basis van het advies van zijn advocaat dan wel als gevolg van diens aanwezigheid tijdens het verhoor. Zowel advies en aanwezigheid van de raadsman *kunnen* aldus in voorkomende gevallen de waarheidsvinding bevorderen en zo het risico op een rechterlijke dwaling verminderen. Anderzijds kan de bijstand van de advocaat inderdaad de waarheidsvinding hinderen. Verdachten die zwijgen doen dat niet allemaal omdat ze onschuldig zijn. Een verdachte kan ook zwijgen omdat hij schuldig is, en omdat het zwijgen de beste manier lijkt om onder een veroordeling uit te komen. Als in dergelijke gevallen het belang van de verdachte het beste wordt gediend door middel van een beroep op het zwijgrecht, dan zal de advocaat die strategie volgen. Daar komt bij dat de advocaat in het beginstadium van een zaak – en dat is het stadium van de politieverhoren – vanwege het ontbreken van kennis over die zaak vrijwel altijd voor de zekerheid zijn cliënt zal adviseren om te zwijgen.

Wat betekent bovenstaande nu voor de vraag die aan het experiment ten grondslag ligt, namelijk of de aanwezigheid van raadsman op bredere schaal zou moeten worden ingevoerd? Die vraag kan niet worden beantwoord zonder het besef dat de stand van het recht halverwege het experiment aanzienlijk is veranderd, in die zin dat op basis van de Salduz-rechtspraak het kunnen consulteren van de raadsman voorafgaand aan het verhoor inmiddels tot recht is verheven. Interessant is dan dat blijkens de resultaten van het experiment het met name het consultatierecht lijkt te zijn dat invloed heeft op de proceshouding van de verdachte. Dit gegeven zou aanleiding kunnen zijn voor een conclusie die inhoudt dat het consultatierecht een voldoende waarborg vormt om valse bekentenissen te voorkomen en dat de verhoren niet nog meer gehinderd hoeven te worden door ook nog eens de raadsman tot het verhoor toe te laten. Maar die conclusie doet geen recht aan het verband dat eveneens wordt geconstateerd ten aanzien van de aanwezigheid van de raadsman op de wijze van verhoren, en de daaraan gekoppelde gevolgtrekking dat de raadsman dus in bepaalde gevallen door zijn aanwezigheid het risico op valse bekentenissen kan verminderen. Daar kan weer tegenin worden gebracht dat de gevallen waar het om gaat, waarschijnlijk beperkt zijn. Het is onduidelijk hoe vaak verdachten een valse bekentenis afleggen. Kees B. was een voorbeeld, evenals de twee van Putten, en ook in de zaak tegen Ina Post bestaat het vermoeden dat de verdachte een valse bekentenis heeft afgelegd. In de vele strafzaken die worden afgedaan lijken de dwalingen kortom uitzonderingsgevallen waarin de verdachten op de een of andere manier gevoelig waren of werden voor een suggestieve wijze van verhoren. In dat licht zou niettemin een aanwezigheidsrecht kunnen worden ingevoerd voor die gevallen waarin een verhoogd risico op een valse bekentenis bestaat, dus in ieder geval bij zaken waarin wordt geconstateerd dat er sprake is van een kwetsbare verdachte. Dat ligt in lijn met het op basis van de EHRM-rechtspraak ingevoerde aanwezigheidsrecht van de advocaat bij de jeugdige, dus kwetsbare, verdachte.

Ingewikkeld is echter, hoe en door wie zou moeten worden vastgesteld wanneer er sprake is van een kwetsbare verdachte. Het gaat hier immers niet alleen om zichtbaar psychisch gestoorde of verstandelijk beperkte mensen, maar om een brede groep mensen die om heel diverse redenen naar een valse bekentenis kunnen worden geleid. De voorbeelden van de zaken hierboven – Schiedam, Putten, Post – laten dat al zien. Een betrouwbaar oordeel over die kwetsbaarheid of suggestibiliteit zal uiteindelijk alleen door een psycholoog of psychiater kunnen worden geveld. En zij kunnen eerst worden ingeschakeld na een eerste inschatting van de politie. Dit lijkt een gecompliceerde weg om te gaan. De meest verstrekkende conclusie die vervolgens getrokken zou kunnen worden, is dat het aanwezigheidsrecht in zijn algemeenheid moet worden

ingevoerd – waarbij op basis van risico-inschattingen bijvoorbeeld wel nagedacht zou kunnen worden over differentiatie naar delict.

Uit de interviews met de politie kwam naar voren dat een verstrekkende maatregel als de raadsman bij het politieverhoor niet algemeen moet worden ingevoerd om nauwelijks voorkomende excessen te voorkomen, zeker niet nu ook schuldige verdachten zich meer gaan beroepen op hun zwijgrecht. Vanuit de aan het strafproces ten grondslag liggende gedachte dat het beter is tien schuldigen vrij te spreken dan één onschuldige te veroordelen, kan echter ook het tegenovergestelde worden bepleit: de excessen moeten juist worden voorkomen, zelfs als dat betekent dat schuldigen de dans ontspringen. Aansluitend op dat laatste kan daar nog aan worden toegevoegd dat juist het consultatierecht ertoe lijkt te leiden dat er meer gebruik wordt gemaakt van het zwijgrecht. Het is aannemelijk – de ervaringen van de politie ondersteunen dit – dat de invloed van consultatie die binnen het experiment is geconstateerd zich ook zal realiseren als gevolg van het op grond van Salduz algemeen ingevoerde consultatierecht. Het willen voorkomen van het neveneffect van de bijstand is dus eigenlijk al geen keuze meer.

Ten slotte dient nog één laatste punt inzake de verbondenheid tussen consultatie en aanwezigheid naar voren te worden gebracht. De resultaten van dit onderzoek laten in zekere zin een optelsom zien. In de eerste plaats is geconstateerd dat als er sprake is van voorafgaande consultatie de kans dat de verdachte zwijgt groter is. Ook is geconstateerd dat de politie geneigd is meer te intimideren wanneer de verdachte gebruik maakt van het zwijgrecht. Als laatste lijkt de aanwezigheid van de advocaat er weer juist voor te zorgen dat de politie de verdachte minder intimideert. Hieruit zou opgemaakt kunnen worden dat de voorafgaande consultatie in de hand werkt dat de aanwezigheid van de advocaat wenselijk is ten aanzien van het bewaken van de kwaliteit van het verhoor en het voorkomen van valse bekentenissen. Deze optelsom maakt in wezen duidelijk dat voorafgaande consultatie en toelating van de raadsman tot het verhoor niet los van elkaar gezien kunnen worden.

6.2 Aandachtspunten voor politie en advocatuur

Praktische aandachtspunten

De aandacht moet allereerst worden gevestigd op de verslaglegging. In de interviews kwam naar voren dat de advocatuur voor zichzelf een belangrijke taak weggelegd ziet als het gaat om het toezien op de zorgvuldigheid van de verslaglegging van de verklaring van de verdachte. Er wordt daarbij een meerwaarde gezien in het ter plekke kunnen maken van opmerkingen ten opzichte van het achteraf, bij de rechter, moeten voeren van de discussie. Uit de observaties bleek voorts dat advocaten in sommige gevallen ook daadwerkelijk

gebruik maken van de mogelijkheid om opmerkingen te maken. Daarvoor is dan echter wel vereist dat er meteen een proces-verbaal van verhoor voorhanden is, en dat dit zo zorgvuldig mogelijk de vragen van de politie en de antwoorden van de verdachte weergeeft. Als gevolg van het ontbreken van eenduidig beleid op dit punt was echter in veel gevallen het proces-verbaal aan het einde van het verhoor niet gereed. Wil de mogelijkheid van het maken van opmerkingen over het proces-verbaal van verhoor geëffectueerd kunnen worden, dan zal de politie er voor moeten zorgen dat tijdens het verhoor iemand meetypt – gezien de wensen van de verhoorders is dat bij voorkeur iemand in de regieruimte – en dat het proces-verbaal aan het einde van het verhoor kan worden uitgedraaid. Overigens bleek ook dat het protocol onduidelijk was ten aanzien van de vraag wanneer de advocaat zijn opmerkingen mocht maken, althans dat politie en advocaten die mogelijkheid anders interpreteerden. Het verdient derhalve aanbeveling het protocol op dat punt te verduidelijken.

Een tweede onderwerp betreft de cautie. Binnen het experiment is in het overgrote deel van de verhoren de verdachte niet op de hoogte geweest van het feit dat hij tussentijds met zijn raadsman kon overleggen. Dit is het gevolg van het feit dat de politie deze mededeling niet op heeft genomen in de standaardcautie bij het experiment. Die standaardcautie werd voorts niet heel strikt gehanteerd. Voor een toekomstige bredere implementatie van de maatregel is het dan ook aanbevelingswaardig dat er een uniforme standaardcautie wordt ontwikkeld die ook goed bekend wordt gemaakt.

Het voorgaande raakt, ten slotte, aan een breder aandachtspunt, namelijk kennis van het protocol. Die kennis was doorgaans globaal aanwezig, en ook afhankelijk van hoeveel ervaring de rechercheurs hadden met videoverhoren en de aanwezigheid van een advocaat. Gezien het belang van een juiste en soepele gang van zaken tijdens een verhoor met raadsman, en mede gezien het feit dat de advocatuur in enkele gevallen handig gebruikte maakte van de onzorgvuldigheid van de verhoorders – midden in het verhoor werd op een cruciaal moment ingebroken om de verhoorders te wijzen op het feit dat ze vergeten waren te zeggen dat de verdachte recht had op overleg – is het zaak dat verhoorders voordat zij een verhoor met raadsman ingaan goed op de hoogte zijn van alle regels daaromtrent.

Voor de advocatuur zijn er eveneens punten van aandacht en zorg. Allereerst betreft dat de aanwezigheid van de advocaat en wie er aanwezig was. Er is vastgesteld dat de raadsman in ongeveer 80% van de verhoren aanwezig is geweest, dat er in ongeveer hetzelfde aantal gevallen sprake is geweest van consultatie, en dat er in de meeste gevallen sprake leek van een advocaat die ofwel zich had aangemeld voor het piket van het experiment, ofwel ervaring had in het strafrecht als reguliere piketadvocaat. Aanwezigheid en kwaliteit van de

bijstand binnen het experiment lijken daarmee voldoende gegarandeerd. Dat is belangrijk om te constateren nu uit de Engelse ervaring bekend is dat verdachten op een gegeven moment werden bijgestaan door ongekwalificeerde hulptroepen. Van de andere kant kan echter worden gezegd dat het kennelijk ook binnen de geconditioneerde omstandigheden van het experiment voor de dienstdoende advocaten al lastig blijkt om aanwezig te zijn, en dat er vervolgens wordt gezocht naar alternatieve hulp. De eerste ervaringen met de Salduz-praktijk geven ook aan dat de logistiek in de werkelijkheid weerbarstiger is. In het licht daarvan, en met de Engelse ervaring in het achterhoofd, zal dus een praktische oplossing moeten worden bedacht voor het kunnen blijven waarborgen van zowel de aanwezigheid tijdens het verhoor alsmede de kwaliteit van de bijstand, mocht de advocaat in bredere context worden toegelaten tot het verhoor. Wat betreft de kwaliteit zou tot slot nog het volgende kunnen worden opgemerkt ten aanzien van die gevallen waarin er sprake is van een verdachte die ontvankelijk is voor suggestieve verhoortechnieken. Wil de aanwezigheid van de raadsman in die gevallen daadwerkelijk een meerwaarde hebben, dan zal hij zich moeten bekwamen in de problematiek met betrekking tot verhoortechnieken, en moeten kunnen inschatten onder welke omstandigheden en bij welke verdachte ze risico's kunnen opleveren.

De rol van de advocaat

Een kwestie die alle betrokkenen bij de vraag of de raadsman tot het verhoor moet worden toegelaten aangaat, betreft de rol van de raadsman tijdens het verhoor. Binnen het experiment liet de raadsman zich in ongeveer driekwart van de gevallen niet horen. Dat is in het licht van het protocol, op grond waarvan de advocaat een passieve rol heeft, niet verrassend. Verrassend is het evenmin dat de politie, die redeneert vanuit de passieve rol van de raadsman, ook geen meerwaarde van de aanwezigheid van de raadsman ziet ten opzichte van de audiovisuele opname. De raadsman is niet meer dan een extra camera. De advocatuur zelf ziet die meerwaarde echter wel. Hoewel passiviteit de regel is, worden er allerhande mogelijkheden tot ingrijpen gezien. Dat betreft het optreden in het licht van het pressieverbod (dat door de advocatuur vanuit het partijbelang breder wordt geïnterpreteerd dan door de politie), maar ook het beïnvloeden van het proces-verbaal en het alleen al door je aanwezigheid steunen van je cliënt. Sommige advocaten, zo blijkt uit de observaties, hebben zich ook actiever opgesteld dan het protocol toeliet. Daar waar dat gebeurde, ontstond wrijving tussen de advocaat en de politie. Dergelijke incidenten zullen er niet minder op worden indien een aanwezigheidsrecht op grotere schaal wordt ingevoerd. De wijze waarop de dubbelrol van de raadsman binnen het experiment in wezen wordt 'verenkelvoudigd' is immers onnatuurlijk vanuit het oogpunt van de dienstverlening van de advocaat, en de onvrede daarover wordt

binnen de advocatuur dan ook breed gedragen. Het is daarom niet reëel er vanuit te gaan dat de advocatuur haar beperkte rol niet langzaamaan zal weten uit te breiden. In dat licht, en indien een vorm van aanwezigheidsrecht zou worden ingevoerd, lijkt het ons niet verstandig om krampachtig vast te houden aan de passieve rol van de raadsman tijdens het politieverhoor. Daarbij zou een voorbeeld genomen kunnen worden aan de verhoren bij de FIOD, waar de advocaat meer deel uitmaakt van het verhoor en de relatie tussen advocatuur en verhoorders niet zodanig is dat er een groot risico bestaat dat advocaten uit de verhooruimte worden gezet. Ten slotte, maar niettemin van groot belang, is het de vraag of met een al te passieve rol van de advocaat wel een wezenlijke bijdrage kan worden geleverd aan het voorkomen van valse bekentenissen. Binnen het experiment hebben we gezien dat een raadsman op basis van het protocol verhinderd werd in te ingrijpen toen zijn cliënt tegen het advies in toch ging praten. Daarmee is niet gezegd dat deze verdachte een valse bekentenis heeft afgelegd. Maar deze verdachte behoorde wel tot de risicogroep. Het voorval geeft derhalve aan dat, zolang er geen sprake is van ongeoorloofde pressie maar wel van een risicovolle verhoorsituatie, een raadsman op basis van de huidige speelruimte maar weinig kan doen.

6.3 Implicaties

Logistiek

Zou het recht op bijstand op grotere schaal worden ingevoerd, dan zijn er voor alle betrokkenen zowel wat betreft denken als wat betreft doen, nog verschillende, belangrijke punten van aandacht. Aandacht verdient onder andere de werkwijze van de politie. Waar de politie voorheen meteen na de aanhouding kon gaan horen, moest nu eerst de piketcentrale worden ingelicht, worden gewacht tot de advocaat contact opnam en weer worden gewacht totdat de advocaat aanwezig was. Het protocol heeft de wachttijd willen beperken door als richtlijn te hanteren dat na de melding aan de piketcentrale een half uur moet worden gewacht met de start van het verhoor, en dat raadsman en cliënt een half uur met elkaar mogen praten. Er mag zonder de advocaat worden begonnen als het onderzoek dat dringend vordert. Het half uur wachttijd veronderstelt dat alle communicatie vlekkeloos verloopt en ook dan is het krap. In de praktijk bleek dan ook dat dit half uur als richtlijn nauwelijks een rol speelde, en dat op het dringend onderzoeksbelang geen beroep werd gedaan. Als de advocaat belde werd met hem afgestemd binnen welke termijn hij op het bureau aanwezig kon zijn, waarbij over het algemeen zowel politie als advocatuur hun best deden om flexibel te zijn. Slechts als de advocaat niet op de afgesproken tijd aanwezig was, en dat gebeurde niet vaak, werd in enkele gevallen met het verhoor gestart. Ook aan het half uur spreektijd werd niet strak de hand gehouden. Vaak werd

gewacht totdat de advocaat aangaf klaar te zijn of werd na zo'n drie kwartier eens gevraagd of er afgerond kon worden. Deze soepele opstelling van de politie betekende wel dat er zoals gezegd veel moest worden gewacht. De politie kon niet meer haar eigen werksnelheid bepalen maar was afhankelijk van anderen. Dat werd door de politie als ongelukkig ervaren. Eén rechercheur noemt het experiment 'een logistieke ramp'. In het licht van de gebruikelijke, op snel handelen gerichte werkwijze kan hem daarin geen ongelijk worden gegeven. Wordt de raadsman toegelaten tot de eerste fasen van het opsporingsonderzoek, dan zal de politie anders moeten gaan werken. Het zo snel mogelijk na de aanhouding informatie uit de verdachte willen krijgen behoort vanuit logistiek oogpunt simpelweg niet meer tot de mogelijkheden. Op grotere schaal is de politie hier echter al mee geconfronteerd in het kader van de Salduz-consultatie. Een volledig inzicht in de (aard en omvang van de) veranderingen die als gevolg daarvan hebben plaatsgevonden, hebben wij niet. Los van de vraag hoe soepel een en ander verloopt, lijkt het aannemelijk dat de noodzakelijk logistieke omslag binnen het experiment als gevolg van het toelaten van de raadsman – één van de redenen waarom Fijnaut destijds een aanwezigheidsrecht afraadde – zich nu ook reeds buiten het experiment heeft voorgedaan.

Naast het wachten (door vooral de politie) voorafgaand aan het verhoor is het mogelijk dat advocaten geconfronteerd gaan worden met wachttijden na afloop van het verhoor. Het betreft hier de mogelijkheid tot het ter plekke maken van opmerkingen over het proces-verbaal. Advocaten hebben aangegeven dit een belangrijke meerwaarde te vinden van hun aanwezigheid tijdens het verhoor. Om het mogelijk te maken dat advocaten opmerkingen bij het proces-verbaal kunnen maken, zal de politie er aan het einde van het verhoor een moeten kunnen uitdraaien. Lukt dat niet dan zullen de advocaten na afloop van het verhoor moeten wachten. Zeker in het geval van langdurige verhoren kunnen de wachttijden dan aardig oplopen.

Opsporingsonderzoek

Een volgend punt betreft een wellicht noodzakelijke omslag in denken over de plaats van de verklaring van de verdachte in het opsporingsonderzoek. Die verklaring heeft nu een zeer centrale rol. Uit de interviews kwam naar voren dat het feit dat meer verdachten zich op hun zwijgrecht beroepen voor de meeste verhoorders niet een aanleiding vormt om daar anders over te gaan denken. Het zwijgen van de verdachte wordt eerder als een uitdaging gezien om nog beter te gaan verhoren. De vraag is echter of die houding realistisch is en op den duur niet zal leiden tot frustratie en verspilling van onderzoekstijd. Drie dagen inverzekeringstelling om tevergeefs een zwijgende verdachte aan het praten te krijgen, kunnen ook anders worden besteed.

Een bijkomend punt is de opstelling van de advocaat tijdens het verhoor. Uit dit onderzoek is naar voren gekomen dat verhoren, ondanks de ingrijpende verandering van de experimentele maatregel, in betrekkelijke rust zijn verlopen. Gezien de uitwerking van het protocol, waardoor de advocaat als het ware ‘gemuilkorfd’ was, lijkt dit eerder een door het strakke protocol gewapende vrede te zijn geweest. Het is nog maar de vraag of de raadslieden zich even passief op zullen stellen wanneer de uitbreiding van de bijstand breder ingevoerd wordt. Een minder passieve rol van de advocaat zou de processtrijd tussen advocatuur en politie over het verloop van het verhoor en het opgemaakte proces-verbaal kunnen verschuiven van de rechtszitting naar het verhoor. Mogelijk gaat de politie hierdoor tijdens het verhoor met de hakken in het zand, waardoor het verhoor tijdens de eerste fasen van het opsporingsonderzoek minder belangrijk zal worden. De consequentie hiervan zou zijn dat de politie moet investeren in andere opsporingsmethoden. Aan de andere kant is het evenwel mogelijk dat de politie, in het geval de processtrijd zich naar het verhoor verplaatst, juist meer investeert in het verhoor tijdens de eerste fase van het opsporingsonderzoek om zodoende de ‘strijd’ met de advocaat aan te kunnen gaan.

De ervaringen in Engeland hebben laten zien dat de politie daar zich minder is gaan richten op de verklaring van de verdachte en meer op het verzamelen van informatie door middel van bijzondere opsporingsmethoden. Dat betekent, kortom, langer doorrechercheren voordat een verdachte wordt aangehouden en minder gefocust zijn op het verkrijgen van een verklaring van die verdachte, ook al is zo’n (liefst bekende) verklaring begrijpelijkerwijs voor iedere rechercheur de slagroom op de taart.

Summary

On the presence of legal advisers during police interrogations

Influence of prior consultation and presence of lawyers on the organization and way of interrogating and suspect's position

Research questions

In the Netherlands, the presence of a legal adviser during police interrogation has been the subject of discussion for decades. In July 2008, a two-year experiment was initiated which allowed lawyers to be present during the first interrogation. This report documents the research into the experiment and its findings. The fact that a legal adviser is now allowed to be present during police interrogations within an experimental situation should be understood against the background of international developments and a number of criminal cases where the defendants were wrongfully convicted, based in part on false confessions. The experiment was prompted by mistakes made during the criminal investigation by the police, Public Prosecution Service and the Netherlands Forensic Institute in the case of the 'park murder' in Schiedam and the judicial errors based on them. These and similar errors led to the introduction of the 'Programma Versterking Opsporing en Vervolging' which aimed to optimize truth finding in criminal cases. On the one hand the programme includes measures aimed at improving the quality of police interrogations and on the other advancing the transparency of police interrogations. One of these measures was the introduction of audio or audio-visual recording of police interrogations in serious cases. In addition to the programme the political wish was expressed to allow lawyers to be present during interrogations. After acceptance of the motion Dittich by the Dutch House of Representatives, the Minister of Justice promised to introduce a temporary change in the procedure to be followed during the first police interrogation of a suspect: the 'experiment raadsman bij politieverhoor'.

The purpose of the experiment is to examine the added value of the presence of a legal adviser in improving the transparency and verifiability of the interrogation and the prevention of improper coercion by police interrogators. The practical implementation of this objective involves a twofold change in the

interrogation situation: first, the suspect's lawyer is allowed to attend the interrogation and, secondly, the suspect and his lawyer are given the opportunity to confer in private prior to the interrogation. This provisional (experimental) measure applies to all (successful) crimes against life, as mentioned in Title XIX Dutch Penal Code, in the regions of Amsterdam-Amstelland and Rotterdam-Rijnmond. For the purpose of the experiment, a 'protocol pilot raadsman bij politieverhoor van verdachten' was drafted, which outlines the appropriate behaviour of all the participants in the interrogations. It should be noted that, according to this protocol, suspect and lawyer are not allowed to communicate during the interrogation. In addition, the lawyer is not allowed to disrupt the interrogation in any way and can only intervene when he thinks the rules against improper coercion are being broken. In other words, the lawyer's role in the interrogation is largely passive.

The objective of the present study is to describe as accurately as possible the state of affairs concerning police interrogations with prior consultation and the presence of lawyers. The description of the actual course of events and the experiences of the actors involved in the experiment form the core of this study. In addition, an effort is made to determine if and to what extent the interrogation situation changes by the above-mentioned adjustments to police interrogations. The central research question reads as follows:

How do first police interrogations with prior consultation and the presence of a lawyer work out and what are the observable consequences of the consultation and the lawyer's presence for the course of the interrogation?

The central question is divided into a number of sub-questions. These sub-questions focus on the three participants in the interrogation process: the lawyer, the police interrogators and the suspect. The first cluster of research questions concerns the description of the actual course of events during interrogations with legal counsel present. The emphasis is on the lawyer's actions and on the interrogators' response to his actions, with the protocol used as a frame of reference. The second cluster of research questions is focused on the actions of the interrogators, with emphasis on the interrogation techniques being used, the extent to which coercion is exerted on the suspect and whether or not there are significant differences between interrogations with and without a lawyer present. In addition, attention is paid to the opinions of police interrogators and lawyers on any noticeable differences between interrogations with and without a lawyer. This will result in a better understanding of the extent to which the presence of a lawyer influences the way in which police interrogations are conducted. The final cluster of research questions focuses on the statements made by the suspect. These questions concern the invocation of the right to remain silent, the

willingness to make a statement about the crime or about personal or general matters, and confessions to committing the crime. A comparison is also made regarding the frequency of the use of the right to remain silent by suspects in interrogations with and without a lawyer. Attention is also paid to possible (future) consequences for the collection of evidence in criminal cases.

The answers to these research questions are vital in drawing well-founded conclusions about the added value, as defined by the Minister, of the extension of the consultation and of the presence of lawyers during police interrogations on the quality of the truth-finding process.

Research design

The introduction of the experimental measure is aimed at gaining insight into the possible consequences of extending the consultation and allowing the presence of a lawyer during police interrogations. In the police regions of Amsterdam-Amstelland and Rotterdam-Rijnmond the experimental measure is temporarily in force in cases involving murder and manslaughter, while the police regions of Haaglanden and Midden- and West-Brabant were designated as control regions. The purpose of the present study is to describe in detail the introduction of the experimental measure as well as its possible consequences. The collection of the data was for the most part carried out by observing police interrogations and all related events from the control room. In total, we were present during 168 interrogations of 94 suspects in 70 cases. This makes the total sample as it were. Of these 168 interrogations, 69 took place in Amsterdam-Amstelland, 80 in Rotterdam-Rijnmond, 13 in Haaglanden and 6 in Midden- and West-Brabant. Unfortunately, we were not able to retrieve the total amount of interrogations; the population of interrogations. We do know that we observed interrogations in 57% of the murder/manslaughter cases in Rotterdam-Rijnmond and in 41% in Haaglanden. Given the fact that we did not observe all interrogations of all suspects in the cases where we were present, the coverage of interrogations will be even lower than that of the cases. The information derived from these observations was systematized through the use of the following two methods. First, the observed interrogations were recorded in a report detailing a chronology of the interrogation sessions. Secondly, the characterizing elements of the interrogations, the suspects, the cases, and the interrogation techniques used were quantified on the basis of an observation framework especially developed for this research project. These quantitative data were analysed using multilevel (logistic) regression analyses. In addition to the observation of the interrogations, 12 lawyers and 28 criminal investigators involved in the interrogations were interviewed during several phases of the project. The interviews were conducted on the basis of a topic list and subsequently

transcribed and analysed. By using different data sources and their corresponding analysis techniques, we approached the subject matter from different angles in an attempt to draw as complete a picture of the situation as possible.

Empirical findings

The lawyer and the interrogation

With regard to the actual course of events surrounding police interrogations within the experimental situation, the research has yielded the following findings. First of all, it appears that not all interrogations are attended by a lawyer: well over one fifth of the interrogations in Amsterdam-Amstelland and Rotterdam-Rijnmond were conducted without a lawyer being present. The same applies to the suspect consulting with a lawyer prior to interrogation. It was also established that the arrangements between the police and the lawyers can be characterized as flexible as far as the scheduled starting time of the interrogation is concerned. In practice, the 30 minutes waiting time, as stipulated by the protocol, appears to be little more than a guideline. Depending on the circumstances, the police interrogators are often cooperative and willing to postpone the starting time of the interrogation after consultation with the lawyer.

As far as the quality of the lawyers is concerned it should be mentioned that as part of the experiment, all participating lawyers are required to meet a certain level of knowledge of criminal law to ensure minimal standards of expertise. It appears that in some cases, suspects requested the assistance of lawyers with no experience in criminal law. It is also inevitable that the lawyer on duty will sometimes be unavailable and has to send a replacement. Usually, these are lawyers with a similar background in criminal law, so that a certain level of expertise is ensured.

The general impression is that the introduction of the experimental measure has passed off relatively quietly. There have been no reports of heated arguments, although minor irritations and frictions have arisen from time to time. These are sometimes caused by a simple lack of knowledge or by differing interpretations of the protocol; sometimes as a result of police officers who adhere rigidly to the protocol; and sometimes because the lawyers go beyond what is allowed by the protocol. It also appears that many police officers regard the lawyers mainly as intruders who make their work more difficult. Given the idea behind the protocol that the lawyer is not allowed to intervene, police officers also question the added value of the presence of a lawyer in the interrogation room. They argue that the lawyer might as well monitor the interrogation from the control room or by looking at the tapes at a later stage. With very few exceptions, the lawyers abide by the rules of the protocol. The

peace within the experiment appears to depend largely on the lawyer's willingness to follow the protocol. So far, only one lawyer has broken the rules, which resulted in his removal from the interrogation room.

Nevertheless, some lawyers do take a more active stance during the interrogation than prescribed by the protocol. These lawyers take charge of practical matters, comment on the record of the interrogation, request time to confer with the client, offer advice, or point out to the interrogators that the suspect is being subjected to improper coercion. Concerning the record of the interrogation, it should be noted that there are different methods of taking minutes (verbatim or summary; by a typist or by a detective), and that there are differences as to when the record is written up. As a result of this, the lawyers are not always able to comment immediately on the record and have their remarks recorded. The lawyers themselves consider this opportunity – prescribed by the protocol – as a major added value of their presence during interrogations.

Some lawyers actively participate in the interrogation by giving advice or by asking for time to confer with their clients. This is often experienced by the interrogators as an inconvenient interruption of the interrogation process and their response is usually less than favourable. The lawyer tends to intervene when a silent or reluctant suspect finds himself in trouble and the interrogators are building up the pressure. The same applies to interventions based on the prohibition of improper coercion. This prohibition is sometimes invoked with regard to questions and comments expressed by the interrogators concerning suspects who remain silent. Given the settled jurisprudence in this area, it seems unlikely that a judge would find the interrogators' questions and remarks to be in violation of this prohibition. As was expected, some lawyers tend to use an overly broad interpretation of improper coercion. However, this does not alter the fact that sometimes remarks are made by the interrogators that border on deception, in the sense that they present a one-sided view of the juridical facts.

The interrogators' conduct

Our research into the conduct of the interrogators mainly focused on the pressure they exert on suspects and on the possible impact of a lawyer being present on the use of coercion. The extent to which the interrogators use coercion was assessed on the basis of two criteria: the length of the interrogation and the interrogation techniques used. The findings from our research show that there is no correlation between the length of the interrogation and the presence of a lawyer. The total length of the interrogation appears to be largely beyond the control of the lawyer. What did emerge was that most lawyers see to it that the interrogations do not continue uninterrupted for too long and that regular breaks are taken.

The exercise of coercion by the police was assessed with reference to fourteen interrogation techniques that are often deployed in the interrogation of suspects of serious crimes. These interrogation techniques were taken from the international literature. To gain insight into whether or not the police use coercion and how this is achieved, we looked at the extent to which the interrogators make use of these interrogation techniques and how the interrogation techniques are used to exert coercion. The first finding is that the more extreme interrogation techniques, such as physical intimidation and making promises, were only observed in 4.2% of the interrogations. In addition, an attempt was made to cluster the various interrogation techniques into dimensions of coercion. From this it emerged that the police use four different forms of coercion to induce suspects to make a statement. The first one of these is a sympathetic form of coercion which can be classified as *soft* coercion. This technique appears to be designed to alleviate the stress of the interrogation process and to foster an amiable atmosphere where the suspect is 'seduced' into giving a statement. Apart from this form of *soft* coercion, police interrogators also use intimidating, manipulative and confrontational forms of coercion, which can be classified as *hard* coercion. Generally speaking, all four forms of coercion are rarely used. Our findings suggest that on average police interrogators most often use the sympathetic approach towards a suspect, while confronting the suspect is the least used approach.

With regard to the effect of the presence of a lawyer on the use of coercion by the police, there seemed to be a discrepancy between the views of the police, the views of the legal profession, and what actually transpired during the observed interrogations. Police officers have indicated that they are aware of the fact that they will have to get used to lawyers looking over their shoulder, but they do not anticipate any major changes in the current practice. The lawyers on the other hand are confident that their presence will result in more balanced interrogations. According to our observations, both sides are partly right. We found no differences concerning the use of sympathetic, confrontational or manipulative coercion between interrogations with and without a lawyer present. What we did find is that when a lawyer is present during the interrogation, the interrogators are less likely to use intimidating coercion. Our findings also show that the interrogators are generally inclined to intimidate a suspect when he uses his right to remain silent. From this we can infer that intimidating a suspect constitutes an often-used strategy by the police to overcome a suspect's resistance. A tentative conclusion might be that the presence of a lawyer can serve as a safeguard to prevent the interrogation getting out of hand.

However, on the basis of the above-mentioned findings it is difficult to establish the extent to which the presence of a lawyer contributes to the transparency of the interrogation situation and to the prevention of improper

coercion. This subject was raised during interviews with both lawyers and police officers. The two parties appeared to hold different views on the issue. The police are generally of the opinion that the presence of a lawyer has no added value for the transparency of the interrogation situation. They argue that when the interrogations are audio-visually recorded, they can always be reviewed afterwards. The lawyers agree on the importance of audio-visual recordings but, unlike the police, they stress the added value of the presence of a lawyer during the interview itself. In their view, watching hours of video material is not an attractive option when one is not looking for anything specific. The lawyers also predict logistical problems when it comes to watching video tapes at a later stage. What they regard as an added advantage of their presence during interrogations is that they are in a position to comment on the record of the interrogation. This will benefit the quality of the record, which will eventually have an impact on how the record will be judged by the court.

As far as the prevention of improper coercion is concerned, the lawyers are of the opinion that their presence brings an added value, given that they can intervene when necessary. Obviously, improper coercion cannot be prevented by watching video recordings after the police interview has finished, because by that time the damage has already been done. The police, on the other hand, hold the opinion that instances of improper coercion are extremely rare. They admit that, should such situations arise, the presence of a lawyer will indeed provide an added value. However, according to the police, measures aimed at preventing exceptional cases should not be implemented indiscriminately across the board.

The suspects and their statements

Our research has shown that not all suspects who took part in the experiment were fully aware of all their rights as defined by the protocol, as the police did not always inform suspects that, in case they wanted to confer with their lawyer, they could request this. The connection is not entirely clear, but only 16% of the suspects in Amsterdam-Amstelland and 12% in Rotterdam-Rijnmond requested consultation or legal advice during the interrogation. When it comes to the suspects' position, we found that, as a rule, they were generally less than talkative about the crime in question. In 63% of the observed interrogations in all four police regions combined, the suspect was willing to talk about general and personal matters, but statements about the crime itself were only made in 31% of the interrogations. Confessions during interrogations are rare: in only 13% of the observed interrogations did the suspect admit his guilt. In 50% of the interrogations the suspects invoked their right to remain silent, although this did not mean that they actually refused to say anything. The research also found that the presence of a lawyer during the interrogation did not seem to affect the numbers for the categories 'invoking the right to remain silent', 'statements

about general/personal matters', 'statements about the crime' and 'confessions'. The only discernible effect of prior consultation was found in the category 'statements about general/personal matters'. It appeared that if the suspect conferred with his lawyer prior to the interrogation, the chances increased that he would be unwilling to talk about himself, his hobbies, the weather, etcetera. With regard to confessing suspects, the dynamics of the interrogation process were examined more in depth. As it turned out, the lawyers were hardly, if at all, able to influence these suspects during the interrogation. When emotional and 'inexperienced' suspects are willing to talk, they will talk, regardless of the advice of their lawyers.

The influence of the lawyer's presence on the suspects' position was further analysed using multilevel regression analysis. To this end, the suspects' willingness to provide a statement was expressed in one variable, i.e. 'using the right to remain silent'. In 36% of the police interrogations we observed, the suspect used his right to remain silent. Our analysis demonstrates that the chances that a suspect will use his right to remain silent are greater when he receives legal advice (be it in the form of consultation or the presence of a lawyer during the interview) than when no such assistance is provided. The findings also show that prior consultation seems to have a greater effect than the presence of a lawyer during the interrogation itself. These findings are supported by our observations. For instance, more than once, suspects were given a note by their lawyer with only the word 'zwijgrecht' written on it.

In light of our observation that legal advisers appear to have an influence on the position of suspects (particularly on their invocation of the right to remain silent), the question poses itself as to how the police will incorporate these new findings into their operating procedures. During the course of the experiment, police interrogation methods appeared not to have changed. As far as the future is concerned, the detectives regard the silence of suspects during interrogations mainly as a challenge to improve their own performance. They are also willing to concede that perhaps they may need to focus more on long-term criminal investigations, but as they see it, criminal investigations are already aimed at collecting evidence instead of targeting probable suspects. At least for now, no one is predicting a radical paradigm shift in police methods.

Our main conclusion can be summarized as follows. We found that a politically touchy issue as the presence of lawyers during police interrogations was implemented (temporarily) relatively quietly. In addition, consultations prior to interrogations will increase the chances that a suspect will use his right to remain silent. The police, on their part, are inclined to intimidate a suspect when he uses his right to remain silent. The presence of a lawyer appears to dissuade police interrogators from intimidating a suspect. In other words, our findings

indicate that prior consultation and the right to have a lawyer present during police questioning should not be considered separately. Allowing prior consultation (as already happened as a result of the Salduz and Panovits judgments of the ECHR) needs to be followed up by allowing the presence of the lawyer during the interrogation in order to prevent improper coercion and possibly false confessions.

Implications

Logistics

If the right to legal counsel were to be implemented on a broader scale, all parties concerned would need to consider several important issues. Standard police operating procedures deserve particular attention. In the past, police detectives were allowed to start the interrogation immediately after the suspect was taken into custody, but during the experiment they were required to first inform the legal aid scheme, then wait for a lawyer to get in touch, and wait again for his arrival. The protocol was designed to limit the waiting period by using as a guideline that as soon as the legal aid scheme had been contacted, the interrogation was postponed for half an hour to give the lawyer time to travel to the police station. After his arrival, lawyer and client were then allowed to confer in private for another half hour. Only when the urgency of the investigation at hand demanded it, were the police allowed to start the interrogation without the presence of a lawyer. The half-hour waiting period was based on the assumption of flawless communication between the participants, but in practice this schedule turned out to be fairly tight. However, the half-hour guideline was not strictly adhered to and the urgency of the investigation was never invoked. When the lawyer called, an agreement would be reached on when he could be present at the police station. By and large, both police and lawyers tried their utmost to be flexible. Only when the lawyer was absent at the agreed upon time, which was not often, the interrogation would begin without him. The half hour consultation period was also not strictly observed. The interrogators were often willing to wait until the lawyer indicated that he was ready, or he was asked to wrap up the consultation after forty-five minutes. This accommodating attitude resulted in a considerable amount of police time spent waiting. The police interrogators were not able to set their own pace, but instead found themselves dependent on other parties. This was experienced by many police officers as an unfortunate situation. One detective described the experiment as a 'logistical disaster'. However, the police are now facing a similar situation on a larger scale as a consequence of the Salduz judgment of the ECHR. A complete overview of the nature and scale of the changes resulting from this ruling was not available to us at the time of writing.

While the police are often forced to wait *prior* to the interrogation, lawyers are likely to be confronted with waiting periods *after* the interrogation. This has to do with the possibility to make on-the-spot comments regarding the record of the interrogation. In the interviews, most lawyers stated that they see this opportunity as an important added value of their presence during the interrogation. Our findings show that the police do not yet use a standard, uniform protocol on how and when interrogations should be put in writing. In order to enable legal advisers to comment on the record of the interrogation, the police will need to ensure that the interview is recorded preferably by a stenographer and that the record can be printed out at the end of the interrogation. If this cannot be realized, lawyers will have to wait around for the transcript to be completed. Lengthy interrogations in particular will unavoidably lead to considerable waiting times.

Criminal investigations

If legal advisers are going to be allowed to be present during the first stages of a criminal investigation, the police will have to change their *modus operandi*. The question presents itself as to how this will affect criminal investigations in general. Taking the findings from the present study as a starting point, the following changes in the criminal investigation process can be envisaged. Firstly, from a logistical point of view, it will become more difficult during the first stages of the investigation to obtain information from the suspect immediately after his arrest. A change in current thinking about the role of the suspect's statements in criminal investigations seems inevitable. At present, these statements play a central role. It emerged from our interviews that at the time of the experiment this view was not generally shared by criminal investigators. For most police interrogators, the fact that suspects increasingly often use their right to remain silent is not enough of a reason to change their minds on the central role of suspects' statements. They are generally more inclined to interpret a suspect's silence as a challenge to improve their interrogation techniques. However, the question arises as to whether or not such an attitude is sufficiently pragmatic. It would appear that this approach is bound to result in frustration and the loss of valuable investigation time. Surely there are more productive ways to spend police time than holding a silent suspect in custody for three days in a futile attempt to make him talk.

In this context, the attitude of the lawyers during the interrogation should also be mentioned. Our research has shown that the overwhelming majority of the interrogations passed off in relative peace, in spite of the radical changes introduced by the experimental measure. This seems, however, more likely to have been an armed peace brought about by the rules of the protocol, given that the legal advisers were more or less 'muzzled' during the interrogations. It

remains to be seen whether or not the lawyers will continue to maintain a passive stance when the experimental situation becomes standard practice (which is already the case given the ‘Aanwijzing rechtsbijstand politieverhoor’). If the lawyers take on a more active role, the legal battle between lawyers and police over the course of the interrogation (as well as the record of the interrogation) may move from the courtroom to the interrogation room. This may cause the police to offer resistance to this development by investing less in interrogations, which will reduce the importance of the interrogation during the first stages of the investigation. As a consequence of this, the police would need to invest in alternative investigative methods. On the other hand, if the legal battle does indeed move to the interrogation room, it is also conceivable that the police will invest more effort in the interrogation process in order to be better equipped to engage the legal advisers.

The experiences in the United Kingdom have shown that the police have shifted their focus from statements given by the suspect to the collection of information by means of special investigative methods. In short, this means longer investigation periods before a suspect is apprehended and less focus on eliciting statements from the suspect. As yet, it remains to be seen what changes will occur in the criminal investigation process in the Netherlands.

Finally, we should briefly mention that recent jurisprudence of the ECHR and the Supreme Court of the Netherlands has created a new situation. It will be interesting to see to what extent the conclusions drawn from the present research still apply in this new context. In other words, to what extent are we dealing with permanent effects? This will become clearer in the years to come, but it is certain that the extension of suspects’ right to legal counsel during police interrogation will remain a topic of discussion.

Literatuur

- Adel, H.M. van den (1997).**
Handleiding verdachtenverhoor. 's-Gravenhage: VUGA Uitgeverij.
- Alker, H.R. (1969).**
A Typology of Ecological Fallacies (pp. 69-86). In M. Dogan & S. Roffan (Red.). *Quantitative Ecological Analysis in the Social Sciences*, Cambridge: M.I.T. Press.
- Amelsvoort, A. van, Rispens, I. & Grolman, H. (2007).**
Handleiding verhoor. 's-Gravenhage: Reed Business.
- Baldwin, J. (1993a).**
Legal advice at the police station. *The Criminal Law Review*, May, 371-373.
- Baldwin, J. (1993b).**
Police interview techniques. Establishing truth or proof? *British Journal of Criminology*, 33, 325-352.
- Beenackers, E.M.Th. (1998).**
Bijzondere verhoormethoden. Een literatuurverkenning. Onderzoeksnotities WODC 1998/6. Den Haag: WODC.
- Bennet, T. (1996).**
What's new in evaluation research? A note on the pawson and tilley article. *British Journal of Criminology*, 36, 567-573.
- Bockstaele, M. (2008).**
Handboek verhoren 1. Apeldoorn: Maklu.
- Boksem, J. (2007).**
Met raad en daad: gedachten over de positie van de verdediger in strafzaken (inaugurele rede Maastricht). Deventer: Kluwer.
- Boksem, J. & Oosten, G. van (2008).**
Start van historisch experiment blijkt moeizaam. *Advocatenblad*, 9, 353-355.
- Borgers, M.J. (2009).**
Een nieuwe dageraad voor de raadsman bij het politieverhoor? *Nederlands Juristenblad*, 2, 88-93.
- Bottomley, K., Coleman, C., Dixon, D., Gill, M.L. & Wall, D.S. (1991).**
The Impact of PACE: Policing in a Northern Police Force. Hull: Hull University Press.
- Bridges, L. & Cape, E. (2008).**
CDS Direct: Flying in the face of the Evidence. London: Centre for Crime and Justice Series.

- Browne, M.W. & Cudeck, R. (1992).**
Alternative ways of assessing model fit. *Sociological Methods and Research*, 21, 230-258.
- Bruinsma, G.J.N. & Weisburd, D. (2007).**
Experimental and quasi-experimental criminological research in the Netherlands. *Journal of Experimental Criminology*, 3, 83-88.
- Campbell, D.T. & Stanley, J.C. (1966).**
Experimental and quasi-experimental designs for research. Chicago: Rand McNally.
- Cicchetti, D.V. (1994).**
Guidelines, criteria, and rules of thumb for evaluating normed and standardized assessment instruments in psychology. *Psychological Assessment*, 6, 284-290.
- Clarke, P.J. (2008).**
When can group level clustering be ignored? Multilevel models versus single-level models with sparse data. *Journal of Epidemiology and Community Health*, 62, 752-758.
- Cook, T.D. & Campbell, D.T. (1979).**
Quasi-experimentation: Design and analysis issues for field settings. Chicago: Rand-McNally.
- Crombag, H.F.M., Koppen, P.J. van & Wagenaar, W.A. (2006).**
Dubieuze zaken. De psychologie van strafrechtelijk bewijs. Amsterdam: Olympus.
- Dubelaar, M.J. (2009).**
Betrouwbaarheid versus rechtmatigheid in strafzaken. *Rechtsgeleerd Magazijn Themis*, 3, 93-105.
- Duker, M.J.A. & Stevens, L. (2009).**
Het politiële verdachtenverhoor: meer aandacht voor methoden gewenst (pp. 77-103). In M.J. Borgers, M.J.A. Duker & L. Stevens (Red.). *Politie in beeld*. Liber amicorum Jan Naeyé. Nijmegen: Wolf Legal Publishers.
- Fabrigar, L.R., Wegener, D.T., MacCallum, R.C. & Strahan, E.J. (1999).**
Evaluating the use of exploratory factor analysis in psychological research. *Psychological Methods*, 4, 272-299.
- Farrington, D.P., Gottfredson, D.C., Sherman, L.W. & Welsh, B.C. (2002).**
The Maryland Scientific Methods Scale (pp. 13-21). In D.P. Farrington, B.C. Welsh & D.L. MacKenzie (Red.). *Evidence-based crime prevention*. London: Routledge.
- Farrington, D.P. & Welsh, B.C. (2005).**
Randomized experiments in criminology: What have we learned in the last two decades? *Journal of Experimental Criminology*, 1, 9-38.

Fijnaut, C.J.C.F. (1987).

De toelating van raadslieden tot het politieële verdachtenverhoor. Arnhem: Gouda Quint.

Fijnaut, C.J.C.F. (2001).

De toelating van de raadsman tot het politieële verdachtenverhoor. Een status questionis op de drempel van de eenentwintigste eeuw (pp. 671-755). In M.S. Groenhuijsen & G. Knigge (Red.). *Het vooronderzoek in strafzaken. Tweede interimrapport onderzoeksproject Strafvordering.* Deventer: Gouda Quint.

Fischer, T. (2008).

Effectevaluatie wetenschappelijker. *Mens en Maatschappij*, 83, 2-4.

Franken, A.A. (2009).

Zuinigheid troef. *Delikt en Delinkwent*, 58, 777-792.

Gerritsen, K. (2000).

(On)duidelijkheden rondom ongeoorloofde pressie in het verdachtenverhoor. *Ars Aequi*, 4, 228-238.

Groenhuijsen, M.S. & Knigge, G. (2001).

Algemeen Deel (pp. 1-55). In M.S. Groenhuijsen & G. Knigge (Red.). *Het onderzoek ter zitting. Eerste interimrapport onderzoeksproject Strafvordering.* Deventer: Gouda Quint.

Gudjonsson, G.H. (2003).

The Psychology of Interrogations and Confessions. Chichester: John Wiley & Sons.

Gutwirth, S. & Hert, P. de (2001).

Een theoretische onderbouw voor een legitiem strafproces. Reflecties over procesculturen, de doelstellingen van de straf, de plaats van het strafrecht en de rol van de slachtoffers. *Delikt en Delinkwent*, 31, 1048-1087.

Hoekendijk, M.G.M. (2007).

Zakboek proces-verbaal en bewijsrecht 2008-2009. Deventer: Kluwer (de versie die aan ons ter beschikking is gesteld is een op 21 april 2009 bewerkte versie voor de uitgave voor 2010-2011).

Horselenberg, R. (2010).

De kwetsbare verdachte. *Ars Aequi*, 509-512.

Hox, J.J. (2002).

Multilevel analysis: Techniques and applications. Mahwah, NJ: Lawrence Erlbaum.

Inbau, F.E., Reid, J.E., Buckley, J.P. & Jayne, B.C. (2004).

Criminal Interrogations and Confessions. Sudbury: Jones & Barlett.

Jacobs, M. (2004).

Bekennen en ontkennen van verdachten. Een onderzoek naar de proceshouding van verdachten naar aanleiding van het wetsvoorstel strekkende tot vereenvoudigde bewijsmotivering bij bekende verdachten. WODC-cahier 2004-2. Den Haag: WODC.

Jörg, N. (losbladig).

Artikel 29. In A.L. Melai & M.S. Groenhuijsen (Red.). *Wetboek van Strafvordering*. Deventer: Kluwer.

Kassin, S.M. (2008).

The psychology of confessions. *Annual Review Law Society*, 4, 193-217.

Kassin, S.M., Appleby, S.C. & Perillo, J. Torkildson (2010).

Interviewing suspects: Practice, science, and future directions. *Legal and Criminal Psychology*, 15, 39-55.

Kassin, S.M. & Gudjonsson, G.H. (2004).

The psychology of confession: A review of the literature and issues. *Psychological Science in the Public Interest*, 5, 33-67.

Kassin, S.M., Leo, R.A., Meissner, C.A., Richman, K.D., Colwell, L.H., Leach, A.-M. & La Fon, D. (2007).

Police interviewing and interrogation: A self-report survey of police practices and beliefs. *Law and Human Behavior*, 31, 381-400.

Kassin, S.M. & McNall, K. (1991).

Police interrogations and confessions. Communicating promises and threats by pragmatic implication. *Law and Human Behavior*, 15, 233-251.

King, L. & Snook, B. (2009).

Peering inside a Canadian interrogation room: An examination of the Reid model of interrogation, influence tactics, and coercive strategies. *Criminal Justice and Behavior*, 36, 674-694.

Kline, P. (1999).

The Handbook of Psychological Testing. London: Routledge.

Knaap, L. van der, Leeuw, F.L., Bogaerts, S. & Nijssen, L.T.J. (2008).

Combining Campbell standards and the realistic evaluation approach: The best of two worlds? *American Journal of Evaluation*, 29, 48-57.

Koppen, P.J. van (2003).

De Schiedammer Parkmoord. Een rechtspsychologische reconstructie. Nijmegen: Ars Aequi Libri.

Laan, P. van der, Busschbach, J. van & Bijleveld, C. (2007).

Experimentele criminologie en criminologische experimenten. *Tijdschrift voor Criminologie*, 49, 3-11.

Leeuw, F.L. (2003).

Reconstructing program theories: Methods available and problems to be solved. *American Journal of Evaluation*, 24, 5-20.

- Lensing, J.A.W. (1988).**
Het verhoor van de verdachte in strafzaken (diss. Nijmegen). Arnhem: Gouda Quint.
- Leo, R.A. (1996).**
 Inside the interrogation room. *Journal of Criminal Law and Criminology*, 86, 266-303.
- Lindley, D.V. & Novick M.R. (1981).**
 The Role of Exchangeability in Inference. *The Annals of Statistics*, 9, 45-58.
- Maguire, M. (1988).**
 Effects of the 'P.A.C.E.' provisions on detention and questioning. Some preliminary findings. *British Journal of Criminology*, 28, 19-43.
- Maguire, M. & John, T. (1995).**
Intelligence, surveillance and informants: Integrated approaches. London: Home Office.
- Muthén, L.K. & Muthén, B.O. (1998-2007).**
Mplus user's guide. Los Angeles CA: Muthén & Muthén.
- Nierop, N.M. & Mooij, A.J.M. (1999).**
Het verdachtenverhoor in bijzondere zaken, de relatie tussen opleiding en praktijk. Onderzoeksrapport ten behoeve van de Recherche Advies Commissie, Werkgroep Verhoormethoden.
- Nieuwbeerta, P. & Leistra, G. (2007).**
Dodelijk geweld, moord en doodslag in Nederland. Amsterdam: Balans.
- Ofshe, R.J. & Leo, R.A. (1997).**
 The social psychology of police interrogation: The theory and classification of true and false confessions. *Studies in Law, Politics and Society*, 16, 189-251.
- Pawson, R. (2006).**
Evidence-based policy: A realist perspective. London: SAGE Publications.
- Pawson, R. & Klein Haarhuis, C. (2005).**
 Evaluatie van complexe programma's: Een theoriegestuurde aanpak. *Justitiële Verkenningen*, 31, 42-53.
- Pawson, R. & Tilley, N. (1994).**
 What works in evaluation research? *British Journal of Criminology*, 34, 291-306.
- Pawson, R. & Tilley, N. (1996).**
 What's crucial in evaluation research: A reply to Bennet. *British Journal of Criminology*, 36, 574-578.
- Pawson, R. & Tilley, N. (1997).**
Realistic Evaluation. London: SAGE Publications.

Pearse, J. (1997).

Police Interviewing: An Examination of Some of the Psychological, Interrogative and Background Factors that are Associated with a Suspect's Confession (diss.). London: Institute of Psychiatry, University of London.

Pearse, J. & Gudjonsson, G.H. (1999).

Measuring influential police interviewing tactics: A factor analytic approach. *Legal and Criminological Psychology*, 4, 221-238.

Prakken, E. & Spronken, T. (2001).

Grondslagen van het recht op verdediging (pp. 57-74). In C.H. Brants, P.A.M. Mevis & E. Prakken (Red.). *Legitieme strafvordering. Rechten van de mens als inspiratie in de 21ste eeuw*. Antwerpen-Groningen: Intersentia Rechtswetenschappen.

Rassin, E. (2009).

Tussen sofa en toga. Een inleiding in de rechtspsychologie. Den Haag: Boom Juridische uitgevers.

Raudenbush, S.W. & Bryk, A.S. (2002).

Hierarchical linear models. Applications and data analysis methods. London: SAGE Publications.

Rommelink, J. (1966).

Het verhoor in strafzaken. *Rechtsgeleerd Magazijn Themis*, 307-358.

Roos, T. de (2007).

Experimenteren met sancties? Strafrechtstheoretische kanttekeningen bij een empirisch-wetenschappelijke trend. *Tijdschrift voor Criminologie*, 49, 12-23.

Rossi, P.H., Lipsey, M.W. & Freeman H.E. (2004).

Evaluation. A systematic approach. Thousand Oaks: SAGE Publications.

Shadish, W.R., Cook, T.D. & Campbell, D.T. (2002).

Experimental and quasi-experimental designs for generalized causal inference. Boston: Houghton-Mifflin.

Skolnick, J.H. & Leo, R.A. (1992).

The ethics of deceptive interrogation. *Criminal Justice Ethics*, 11, 3-12.

Sluiter, G.A. (2005).

Raadman bij het politieverhoor: de dimensie van het internationale strafprocesrecht (pp. 521-540). In J.M. Reijntjes (Red.). *Praktisch strafrecht. Liber amicorum*. Nijmegen: Wolf Legal Publishers.

Smit, P.R. & Nieuwbeerta, P. (2007).

Moord en doodslag in Nederland: 1998 en 2002-2004. Groningen: Universiteit Groningen.

Snijders, T.A.B. & Bosker, R.J. (1999).

Multilevel analysis. An introduction to basic and advanced multilevel modeling. London: SAGE Publications.

Spronken, T. (2001).

Verdediging (diss. Maastricht). Deventer: Gouda Quint.

Spronken, T. (2009).

Ja, de zon komt op voor de raadsman bij het politieverhoor! *Nederlands Juristenblad*, 2, 94-100.

Stapert, B. (2009).

Salduz een jaar later: Op zoek naar grondslagen van de exacte rol van een advocaat bij het politieverhoor. *Nederlands Juristen Comité voor de Mensenrechten-bulletin*, 34, 882-892.

Stevens, J.P. (2002).

Applied multivariate statistics for the social sciences. Hillsdale: NJ: Erlbaum.

Stevens, L. (2005).

Het nemo-teneturbeginsel: van zwijgrecht naar containerbegrip (diss. Tilburg). Nijmegen: Wolf Legal Publishers.

Velicer, W.F. & Fava, J.L. (1998).

Effects of variable and subject sampling on factor pattern recovery. *Psychological Methods*, 3, 231-251.

Vogelsang, H. & Hunekamp, K. (2008).

Stille waakhond bij het verhoor. *Blauw*, 25, 8.

Vrij, A. (2010).

Het verhoren van de verdachten (pp. 723-753). In P.J. van Koppen, H. Merckelbach, M. Jelic & J.W. de Keijser (Red.). *Reizen met mijn rechter. Psychologie van het Recht*. Deventer: Kluwer.

Rechtspraak

HR 13 mei 1997, NJ 1998, 152.
HR 22 september 1998, NJ 1999, 104, m.nt. JdH.
EHRM 14 maart 2000, appl. nr. 39195/98 (Jager tegen Nederland).
HR 9 mei 2000, NJ 2000, 521, m.nt. YB.
EHRM 5 november 2002, appl. nr. 48539/99 (Allan v UK).
Rechtbank Amsterdam 17 maart 2005, LJV AT0873.
Hof Amsterdam 29 april 2005, LJV AT5549.
Rechtbank Haarlem 9 november 2007, LJV BB7483.
Hof 's- Hertogenbosch 4 maart 2008, LJV BC5638.
Rechtbank 's-Gravenhage 30 juni 2008, LJV BD5726.
EHRM (Grand Chamber) 27 november 2008, appl. nr. 36391/02, NJ 2009, 214 (Salduz tegen Turkije).
EHRM 11 december 2008, appl. nr. 4268/04, NJ 2009, 215 (Panovits tegen Cyprus), m.nt. Reijntjes.
HR 30 juni 2009, NJ 2009, 349, 350 en 351, m. nt. Schalken, r.o. 2.6.
Rechtbank Breda 27 januari 2010, LJV BL0898.
Hof Amsterdam 26 februari 2010, LJV BL5731.

Kamerstukken, wetgeving en beleid

Brief van minister van Justitie van 11 december 2006, Kamerstukken II 2006/07, 30 800 VI, nr. 30.
Brief van 1 mei 2007 inzake de voortgang van het programma Versterking Opsporing en Vervolging, Kamerstukken II 2006/07, 30 800 VI, nr. 86, p. 4.
Kamerstukken II 2006/07, 30 800 VI, nr. 14 (motie).
Kamerstukken II 2006/07, 30 800 VI, nr. 86.
Kamerstukken II 2006/07, 30 800 VI, nr. 113.
Kamerstukken II 2008/09, 31 700 VI, nr. 117.
Kamerstukken II 30 300 VII, nr. 142 (motie).
Programma Versterking Opsporing en Vervolging, november 2005.
Staatscourant 16 maart 2010, nummer 4003.

Overige artikelen

Advocatenblad van 11 mei 2007, 'Bij het politieverhoor: Wat zit ik daar te doen'.
Advocatenblad van 30 mei 2008, p. 296-297, 'Kort geding advocaat bij politieverhoor. Taakopvatting advocaat botst met politiewerk'.
Advocatenblad van 11 juli 2008, p. 380, 'Advocaat bij politieverhoor. Twee kwaden'.